

Jihočeská univerzita v Českých Budějovicích
Ekonomická fakulta
Katedra účetnictví a financí

Bakalářská práce

**Komparace úpravy místních poplatků (místních daní)
v ČR a ve Slovenské republice**

Vypracoval: Jan Kabeláč
Vedoucí práce: Ing. Václav Boněk

České Budějovice 2014

ZADÁNÍ BAKALÁŘSKÉ PRÁCE
(PROJEKTU, UMĚLECKÉHO DÍLA, UMĚLECKÉHO VÝKONU)

Jméno a příjmení: **Jan KABELÁČ**
Osobní číslo: **E11129**
Studijní program: **B6208 Ekonomika a management**
Studijní obor: **Účetnictví a finanční řízení podniku**
Název tématu: **Komparace úpravy místních poplatků (místních daní) v ČR a ve Slovenské republice**
Zadávající katedra: **Katedra účetnictví a financí**

Z á s a d y p r o v y p r a c o v á n í :

Cíl práce:

Zjistit, v čem se liší právní úprava místních poplatků v ČR a místních daní ve Slovenské republice, a analyzovat jejich výhody či nevýhody.

Metodický postup:

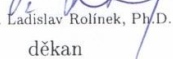
1. Důvody a cíle místních poplatků, resp. místních daní
2. Právní úprava místních poplatků v České republice
3. Právní úprava místních daní ve Slovenské republice
4. Porovnání výše shodných místních poplatků (místních daní)
5. Porovnání způsobu ukládání a správy shodných místních poplatků (místních daní)
6. Rozsah využití místních poplatků a místních daní
7. Zhodnocení rozdílů obou právních úprav

Rozsah grafických prací:
Rozsah pracovní zprávy: 40 - 50 stran
Forma zpracování bakalářské práce: tištěná/elektronická
Seznam odborné literatury:

Pelc, Vladimír. Místní poplatky. Praha: C. H. Beck, 2011. 191 s. ISBN 978-80-7400-150-5.
Radvan, Michal. Místní daně. Praha: Wolters Kluwer, 2012. 244 s. ISBN 978-80-7357-932-6.

Vedoucí bakalářské práce: Ing. Václav Boněk
Katedra účetnictví a financí

Datum zadání bakalářské práce: 1. února 2013
Termín odevzdání bakalářské práce: 15. dubna 2014

doc. Ing. Ladislav Rolínek, Ph.D.
děkan

JIHOČESKÁ UNIVERZITA
V ČESKÝCH BUDĚJOVICÍCH
EKONOMICKÁ FAKULTA
Studentská 13 (1)
370 05 České Budějovice

doc. Ing. Milan Jílek, Ph.D.
vedoucí katedry

V Českých Budějovicích dne 1. února 2013

Prohlášení

Prohlašuji, že svoji bakalářskou práci jsem vypracoval samostatně pouze s použitím pramenů a literatury uvedených v seznamu citované literatury.

Prohlašuji, že v souladu s § 47 zákona č. 111/1998 Sb. v platném znění souhlasím se zveřejněním své bakalářské práce, a to - v nezkrácené podobě - v úpravě vzniklé vypuštěním vyznačených částí archivovaných Ekonomickou fakultou - elektronickou cestou ve veřejně přístupné části databáze STAG provozované Jihočeskou univerzitou v Českých Budějovicích na jejich internetových stránkách, a to se zachováním mého autorského práva k odevzdanému textu této kvalifikační práce. Souhlasím dále s tím, aby toutéž elektronickou cestou byly v souladu s uvedeným ustanovením zákona č. 111/1998 Sb. zveřejněny posudky školitele a oponentů práce i záznam o průběhu a výsledku obhajoby kvalifikační práce. Rovněž souhlasím s porovnáním textu mé kvalifikační práce s databází kvalifikačních prací Theses.cz provozovanou Národním registrem vysokoškolských kvalifikačních prací a systémem na odhalování plagiátů.

V Českých Budějovicích dne 24.4.2014

.....
Jan Kabeláč

Poděkování

Děkuji vedoucímu bakalářské práce Ing. Václavu Boňkovi za odborné vedení, věcné připomínky a čas věnovaný mé bakalářské práci.

1 Obsah

1	Obsah	1
2	Úvod.....	4
3	Vymezení základních pojmů	6
3.1	Financování měst a obcí.....	6
3.2	Poplatek vs. daň	8
4	Právní úprava místní daně (poplatku) v ČR a SR.....	10
4.1	Vývoj legislativy místních poplatků na území ČR	10
4.2	Vývoj legislativy místních daní na území SR	11
5	Porovnání výše shodných místních poplatků na území ČR a Slovenské republiky	14
6	Historický vývoj místních daní jako součást příjmů rozpočtů obcí.....	17
6.1	Daňové příjmy obcí v ČR	17
6.1.1	Daňové příjmy v letech 1993 až 1995	17
6.1.2	Daňové příjmy v letech 1996 až 2000	18
6.1.3	Daňové příjmy v letech 2001 až po současnost	19
6.2	Daňové příjmy obcí v SK.....	19
6.3	Komparace financování obcí v ČR a SR.....	20
7	Obecná charakteristika místních daní a poplatků podle zákona o místních poplatcích.....	23
7.1	Funkce místních poplatků	23
7.2	Subjekt poplatku.....	24
7.3	Objekt poplatku	25
7.4	Základ poplatku.....	26
7.5	Sazba poplatku	26
7.6	Poplatkové období.....	28
7.7	Splatnost poplatku	28
7.8	Úlevy a osvobození od poplatku	29
7.9	Důsledky prodlení s placením poplatků	30
8	Porovnání způsobu ukládání a správy shodných místních poplatků / daní na obou územích.....	31
9	Komparace vybraného místního poplatku na území České a Slovenské republiky	33
9.1	Společné znaky poplatku / daně na území obou států.....	33

9.2	Místní poplatek ze psů - ČR.....	34
9.2.1	Subjekt poplatku	35
9.2.2	Objekt poplatku.....	35
9.2.3	Sazba poplatku.....	35
9.3	Daň za psa - SR.....	36
9.3.1	Subjekt daně.....	37
9.3.2	Objekt daně.....	37
9.3.3	Sazba daně	37
10	Zamyšlení k dané problematice	38
11	Stručný popis dalších místních poplatků vybíraných na území ČR	39
11.1	Poplatek za lázeňský pobyt	39
11.2	Poplatek za užívání veřejného prostranství.....	39
11.3	Poplatek ze vstupného.....	40
11.4	Poplatek z ubytovací kapacity.....	40
11.5	Poplatek za povolení k vjezdu s motorovým vozidlem do vybraných míst a částí měst.....	40
11.6	Poplatek za provoz systému shromažďování, sběru, přepravy, třídění, využívání a odstraňování komunálních odpadů.....	41
11.7	Poplatek za zhodnocení stavebního pozemku možností jeho připojení na stavbu vodovodu nebo kanalizace.	41
12	Stručný popis dalších místní daní a poplatku na území SR.....	42
12.1	Daň z nemovitostí.....	42
12.2	Daň za užívání veřejného priestranstva.....	43
12.3	Daň za ubytovanie.....	43
12.4	Daň za predajné automaty	43
12.5	Daň za nevýherné hracie prístroje.....	44
12.6	Daň za vjazd a zotrvanie motorového vozidla v historickej časti mesta.....	44
12.7	Daň za jadrové zariadenie	44
12.8	Poplatek za komunálne odpady a drobné stavebné odpady.....	44
12.9	Daň z motorových vozidel	45
13	Srovnání konkrétních místních poplatků	47
14	Zhodnocení rozdílů obou právních úprav	50
15	Závěr	54
I.	Summary a keywords	55

II.	Seznam použitých zdrojů	55
III.	Přehled obrázků a tabulek	57
IV.	Seznam příloh.....	58
V.	Přílohy	

2 Úvod

Česká republika se člení na jednotlivé územní samosprávné celky a vyšší územní samosprávné celky, tedy obce a kraje. Obec, která se vyznačuje územní hranicí, tvoří celek, jehož podstatou je samosprávné společenství občanů, které hospodaří s vlastním majetkem a v právních vztazích vystupuje pod svým jménem.

Kromě nakládání s obecním majetkem, musí obce jednat ve veřejném zájmu, tedy plnit takové úkoly, které povedou k všestrannému rozvoji celé obce. Má-li tedy obec plnit svou funkci správně, je nutné zajistit dostatek finančních prostředků do obecního rozpočtu. Jedním z prostředků, které v tomto ohledu obci pomáhají, je zavedení tzv. místních poplatků, které představují pro obci nemalý příjem a slouží tak k realizaci obecných a veřejných potřeb.

Cílem této práce je zjistit, v čem se liší právní úprava místních poplatků v ČR a místních daní ve Slovenské republice a analyzovat jejich výhody a nevýhody. Ke zjištění odlišností právních úprav místních poplatků u států, které ještě v relativně nedávné minulosti tvořily jeden celek, pomůže také srovnání konkrétního místního poplatku. Dílčím cílem práce pak bude především teoretické vymezení místních poplatků, v neposlední řadě i analýza stávajícího stavu spolu s vyhodnocením na základě vlastních závěrů.

V úvodní části práce bude nejprve uvedeno vymezení základní terminologie a objasnění některých výrazů, se kterými se bude možné v průběhu práce setkat. Celá teoretická část práce pak bude věnována místním poplatkům – daním, tedy jejich popisu a rozboru poplatkových prvků. Druhá kapitola čtenáře této práce seznámí s právní úpravou místních daní obou zkoumaných států, přičemž volně naváže na kapitolu třetí, kde bude uveden historický exkurs i do provázanosti místních poplatků spolu s obecním rozpočtem. Čtvrtá a nejobsáhlejší kapitola teoretické části pak bude popisovat jednotlivé charakteristiky místních poplatků, od jejich funkce, až po sankce za jejich neplacení.

Praktická část poskytne prostor k porovnání výše shodných místních poplatků a porovnání jakým způsobem jsou ukládány a spravovány shodné místní poplatky / daně na obou územích. Dále bude ke komparaci vybrán jeden místní poplatek/daň, který je v České a Slovenské republice běžně ukládán a pokusí se porovnat jejich společné rysy, ale i nastínit odlišnosti, na jejichž základě bude možné zhodnotit, do jaké míry je jejich

právní úprava pro občany obcí prospěšná. Závěr práce nabídne zhodnocení nad současným stavem, pokusí se nalézt výhody a nevýhody obou právních úprav a poskytne ucelené shrnutí celé práce. Součástí příloh budou formuláře, které souvisejí s administrativou při zavádění a ukládání těchto místních poplatků.

3 Vymezení základních pojmů

Problematika místních daní a poplatků vyžaduje z hlediska usnadnění porozumění, vymezení základních pojmů, se kterými se lze v průběhu práce setkat. Následující kapitoly si kladou za cíl definovat pojmy, jako jsou poplatek, samospráva, fiskální federalismus, daň, veřejná správa, rozpočet apod.

3.1 Financování měst a obcí

Každá jednotlivá země si zakládá na svém vlastním uspořádání struktur veřejné správy, jejích samospráv, a s tím i souvisejícího financování daných územních uskupení. Pojem **veřejná správa** označuje: „*správní činnosti a úřady, jež uskutečňují veřejnou politiku a působí ve veřejném zájmu, a to jak na ústřední úrovni, tak na úrovni regionální či místní. Veřejná správa zahrnuje jak výkon státní správy, tak výkon samosprávy. Ta se pak dále dělí na samosprávu územní (např. obecní či krajskou) a zájmovou (např. profesní komory).*“¹

Samospráva, resp. veřejná samospráva, pak ve vztahu k veřejné správě představuje, spolu se státní správou její subsystém. Tradiční pojetí pojmu samospráva představuje: „*výsledek delegování správy na jiné, nestátní subjekty. Samospráva má oprávnění vykonávat svoje záležitosti samostatně, vlastním jménem a prostředky, v rámci zákonem stanovenými předpisy.*“² Zjednodušeně lze říci, že samospráva je výsledkem decentralizace a demokracie, přičemž se s oběma těmito přístupy ztotožňuje. Vzhledem k rostoucí úloze těchto územních samospráv se z ekonomického hlediska v souvislosti s veřejnými financemi vyvinul pojem **fiskální federalismus**, jehož ústředním bodem je: „*zkoumání finančních vztahů mezi ústřední vládou a nižšími správními úrovněmi v rámci veřejného sektoru.*“³ Předmětem zkoumání fiskálního federalismu je:

- Optimální přiřazení příjmů;
- využití jednotlivých fiskálních funkcí mezi jednotlivými úrovněmi;

1

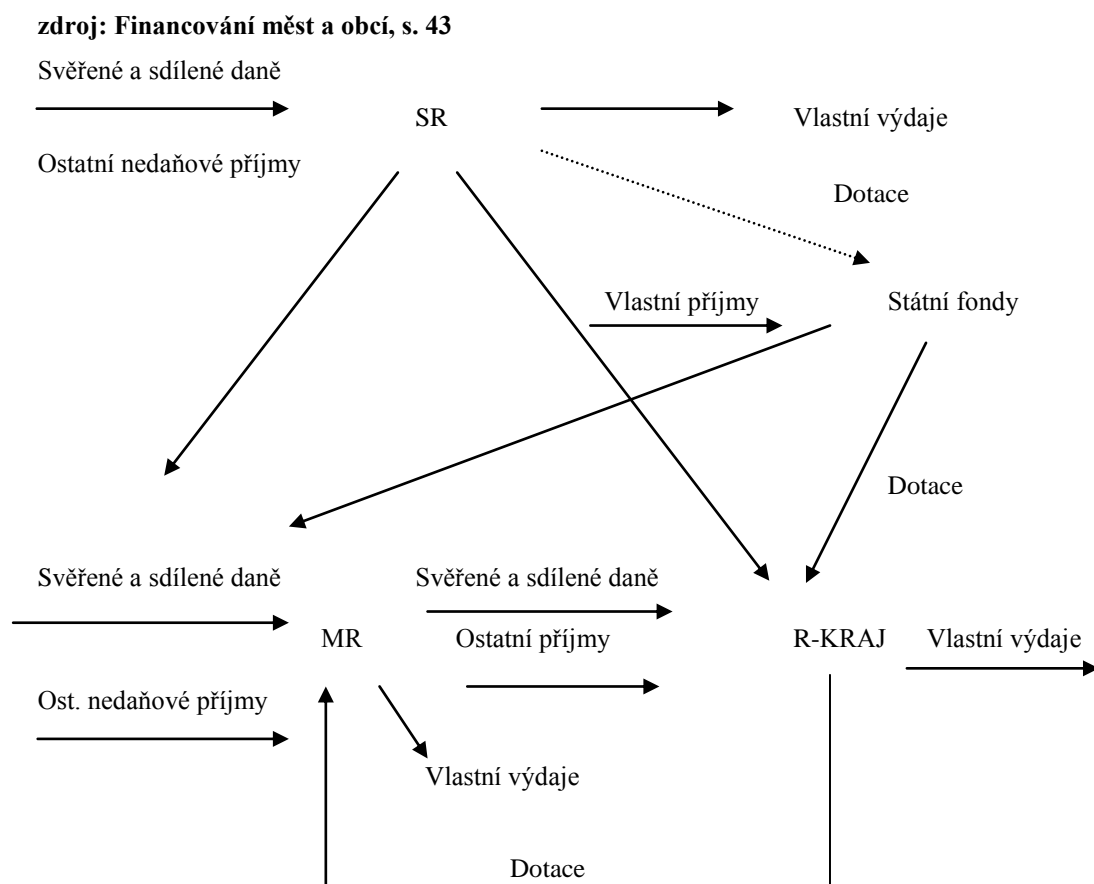
ČMEJREK, J, KOPŘIVA, R., Základy veřejné správy, 2007, s.6

2 PROVAZNÍKOVÁ, R., Financování měst, obcí a regionů – teorie a praxe, 2009, s. 11

3 PROVAZNÍKOVÁ, R., Financování měst, obcí a regionů – teorie a praxe, 2009, s. 36

- rozdělení pravomocí a odpovědností za jednotlivé výdajové oblasti a stanovení daňových pravomocí.

V České republice se lze setkat s takovým modelem fiskálního federalismu, který označujeme za kombinovaný s určitými decentralizačními prvky. Pro snadnější pochopení jej znázorňuje schéma 3.1.

Obrázek 3.1 Současný model kombinovaného fiskálního federalismu ČR

Pozn. SR = Státní rozpočet; MR = Místní rozpočty; R-KRAJ = Rozpočet kraje

Podle tohoto modelu přísluší každé vládní úrovni určitá hladina příjmů, jež dále doplňují dotace z vyšší úrovně rozpočtu. Model tedy znázorňuje takové daňové příjmy, u kterých se obecně vyskytuje vyšší centralizace směrem ke státnímu rozpočtu, a kde nejsou obce schopny pokrýt veškeré výdaje pouze ze svých daňových příjmů, a jsou proto dotovány jak ze státního rozpočtu, tak podporovány z rozpočtu krajů, přičemž část těchto financí slouží i k zabezpečení veřejných statků.

O rozpočtu bude podrobněji hovořeno v kapitolách o výběru místních daní a poplatků, tudíž k vymezení tohoto pojmu účelně slouží následující definice: „**Rozpočet a celý rozpočtový proces lze chápat jako nástroj zabezpečení a financování obecní politiky, nástroj, který dává do souladu plánované příjmy a výdaje obce.**“⁴

3.2 Poplatek vs. daň

Má-li stát správně a bezproblémově fungovat, potřebuje ke své existenci zajistit dostatek finančních příjmů, a právě tyto příjmy představují z velké části daně a poplatky. „*Daně a některé poplatky jsou veřejnoprávní povinností ukládanou ve veřejném zájmu k financování veřejných statků bez přímého protiplnění daňovému či poplatkovému subjektu.*“⁵ Z uvedené definice vyplývá, že jak daně, tak poplatky jsou součástí veřejných financí, a jako takové tedy představují nástroje fiskální politiky, přičemž za veřejný statek v tomto případě považujeme: „*každou jednotlivou spotřebu, která nevede k odečítání od jakékoliv jiné spotřeby tohoto statku.*“⁶ Z pohledu ekonomických teorií se veřejný statek liší od statku soukromé spotřeby především svou nevyhnutelností z vlastnictví, velkým množstvím spotřebitelů a nekonkurenceschopností.

V odborných publikacích se lze setkat s celou řadou definic pojmu **daň**. Pro potřeby této práce je nejvhodnější následující definice: „*Daň je povinná, zákonem předem stanovená částka, která odčerpává na nenávratném principu část nominálního důchodu ekonomickému subjektu.*“⁷ Oproti poplatku, je daň neúčelová, neekvivalentní a z hlediska času, ve většině případů vybírána v rámci pravidelných a opakujících se intervalech.

Poplatky lze obecně vymežit jako „*jeden z veřejnoprávních příjmů, které veřejnoprávní subjekty ukládají jednotlivcům takovým způsobem, aby se jimi alespoň částečně kryly náklady spojené s činnostmi, vyvolané činností těchto jednotlivců.*“⁸ Autor tuto definici ještě dále rozšiřuje o popis významné vlastnosti poplatků, resp. místních poplatků, tedy takových, které jsou vybírány v rámci pravomocí obce, a které tvoří významnou součást celkových příjmů obce. Místní poplatky se tedy vyznačují

⁴ PROVAZNÍKOVÁ, R., *Financování měst, obcí a regionů – teorie a praxe*, 2009, s. 57

⁵ PELC, V. *Místní poplatky – Praktická příručka pro obce*, 2013, s. XIII

⁶ ŠIROKÝ, J. a kol., *Daňové teorie s praktickou aplikací.*, 2008, s. 2

⁷ ŠIROKÝ, J. a kol., *Daňové teorie s praktickou aplikací.*, 2008, s. 9

⁸ PELC, V. *Místní poplatky – Praktická příručka pro obce*, 2013, s. XVI

určitou formou fakultativnosti. „*Soustava poplatků není vymezena v jednom zákoně. Poplatkové povinnosti fyzických a právnických osob jsou obsaženy v zákonech, které vymezují určitý druh poplatku a jeho náležitosti.*“ Blíže bude tato problematika řešena zejména z pohledu místních poplatků a tento pojem bude rozveden ve třetím oddílu této práce a jeho kapitolách o obecné charakteristice.

4 Právní úprava místní daně (poplatku) v ČR a SR

Vzhledem k provázané minulosti obou států, byl až do roku 1990 v platnosti zákon č. 82/1952 Sb., o místních poplatcích, spolu s vyhláškou ministerstva financí č. 67/1966 Sb., o místních poplatcích⁹, která nahradila vyhlášku č. 234/1953 Ú. I., kterou se prováděl zákon o místních poplatcích. Zajímavostí je, že již během existence Československa jsme se na jednom území setkávali s rozdílnou právní úpravou pro oba státní celky. Místní poplatky patřily do kompetence jednotlivých republik, což ostatně vyplývá z toho, že dodnes platí zákon č. 565/1990 Sb., tedy zákon přijatý ještě v době Československé republiky. Jedná se o zákon České národní rady, který byl platný a účinný pouze na území ČR, přičemž Slovensko mělo vlastní úpravu. To, že místní poplatky patří do kompetence republik, platilo od federalizace státu, tzn. od roku 1969.

4.1 Vývoj legislativy místních poplatků na území ČR

Významným mezníkem v zákonné úpravě místních poplatků se stal rok 1992, kdy byla přijata Listina základních práv a svobod, jež omezila vybírání místních poplatků (ve znění pozdějších předpisů), jen na základě zákona, tedy zákona o místních poplatcích č. 565/1990 Sb. „*Daňová či poplatková povinnost je povinností veřejného práva; vzniká na základě skutečností stanovených zákonem, jež kogentně upravuje, který subjekt jakou daňovou či poplatkovou povinnost má.*“¹⁰ Uvedený zákon č. 565/1990 Sb. byl v minulosti opakovaně novelizován, přičemž poslední platnou právní úpravou je novela č. 183/2010 Sb. účinná od 16. června 2010. Zákon v jednotlivých paragrafech obsahuje výčet jednotlivých poplatků, které mohou obce na svém území zavádět, dále předmět poplatku, vymezení poplatníka a plátce daně, její sazby, sankce a sankční poplatky z toho vyplývající. V neposlední řadě zákon č. 565/1990 Sb., zejména paragraf 14, jež opravňuje obce stanovit poplatky a §15, stanovuje působnost obecního úřadu a jeho pravomoci při ukládání a vybírání místních daní.

V souvislosti s místními poplatky však nesmíme opomenout ani zákon České národní rady č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, který až do konce roku 2010 upravoval správu místních poplatků, pokud zákon o místních poplatcích nestanovil

⁹ <http://www.zakonyprolidi.cz/cs/1960-161>

¹⁰ PELC, V. Místní poplatky – Praktická příručka pro obce, 2013, s. XV

jinak. Tento zákon poté zcela nahradil Daňový řád, zákon č. 280/2009 Sb., kde je i předmět místních poplatků nadále zahrnut.

Zákon o místních poplatcích v minulosti obsahoval¹¹ poplatky, které byly v čase nahrazeny či zcela zrušeny. Původní znění (k 1. 1. 1991) zákona č. 565/1990 Sb. upravovalo například poplatky z reklamních zařízení, prodeje alkoholických nápojů a tabákových výrobků či dislokační poplatek.

Podle současné legislativy, tedy zákona č. 565/1990 Sb., o místních poplatcích, mohou obce vybírat následující poplatky¹²:

- poplatek ze psů,
- poplatek za lázeňský nebo rekreační pobyt,
- poplatek za užívání veřejného prostranství,
- poplatek ze vstupného,
- poplatek z ubytovací kapacity,
- poplatek za povolení k vjezdu s motorovým vozidlem do vybraných míst a částí měst,
- poplatek za provoz systému shromažďování, sběru, přepravy, třídění, využívání a odstraňování komunálních odpadů,
- poplatek za zhodnocení stavebního pozemku možností jeho připojení na stavbu vodovodu nebo kanalizace.

4.2 Vývoj legislativy místních daní na území SR

Podobně jako ČR si i Slovenská republika prošla svou vlastní daňovou reformou. Daňovou reformu chápeme jako proces úplného nebo částečného přebudování daňové soustavy na strukturálně a primárně jinou daňovou soustavu.¹³ Na území Slovenské republiky můžeme hovořit o pěti úplných daňových reformách. Pro nás nejzásadnější - čtvrtá daňová reforma provedená k 1.1.1993 tvoří spolu s novou soustavou daní podle zákona č. 212/1992 Zb hlavní pilíř daňové soustavy v SR. Zákon č. 212/1992 Sb. byl přijat ještě v době federace a od počátku své účinnosti byl zcela obsolentní.

¹¹ <http://www.zakonyprolidi.cz/archiv>

¹² Zákon č. 565/1990 Sb., o místních poplatcích §1

¹³ MEČÁR, M., JURČIKOVÁ, B.; Dane a daňová politika, Trenčín 2006, s. 13

Platnou právní úpravou vymezující místní poplatky představoval v minulosti zákon č. 545/1990 Zb., o miestnych poplatkoch a zákon č. 460/1992 Zb., a Ústava Slovenskej republiky, jež zmiňuje, že se daně a poplatky ukládají na základě platného zákona. Ale až z poslední, páté daňové reformy, pak mimo jiné vzešel i zákon č.582/2004, o miestnych daniach a miestnom poplatku za komunálne odpady a drobné stavebné odpady v znení neskorších predpisov, který je platný i v současné době a který zcela nahradil zákon 545/1990 Zb. o miestnych poplatkoch.

Slovenská republika, respektive její obce, vybírají deset různých místních daní a poplatků¹⁴:

- daň z nehnuteľností,
- daň za psa,
- daň za užívanie verejného priestranstva,
- daň za ubytovanie,
- daň za predajné automaty,
- daň za nevýherné hracie prístroje,
- daň za vjazd a zotrvanie motorového vozidla v historickej časti mesta,
- daň za jadrové zariadenie,
- miestny poplatok za komunálne odpady a drobné stavebné odpady,
- daň z motorových vozidel.

Všechny výše uvedené daně tvoří příjem rozpočtu obce, s výjimkou výnosu z daně z motorových vozidel a sankcí, které se k této dani vztahují. Tyto daně totiž představují příjmy do rozpočtů vyšších než obecních územních celků. V souvislosti s tématem místních poplatků se tedy dále nebudeme zabývat daní z nemovitosti, ani daní z motorových vozidel, jelikož ty v ČR mezi místní poplatky, resp. místní daně nepatří. Naopak se jimi budeme zabývat v rámci skladby daňové soustavy Slovenské republiky, kde se mezi místní daně zahrnují.

Na závěr této kapitoly je vhodné vysvětlit poněkud zavádějící terminologii poplatku a daně. Místní poplatek, je nazýván poplatkem na území České republiky a daní na území Slovenska, a to i přes to, že obě formy této povinné platby mají stejné charakteristické prvky a více naplňují definici daně než poplatku. Slovník finančního

¹⁴ MEČÁR, M., JURČIKOVÁ, B.; Dane a daňová politika, Trenčín 2006, s. 67

práva¹⁵ definuje daň jako jednostrannou povinnost ukládanou bez toho, aby povinná osoba měla nárok na přímé a ekvivalentní plnění v souvislosti s uskutečněním peněžní daňové platby (na rozdíl od poplatku, jež odlišuje znak ekvivalentnosti).

Při bližším zkoumání této problematiky jsem dospěl k názoru, že se každá ze zmíněných zemí, na základě vlastního rozhodnutí, při úpravě daňového systému pouze vydaly rozdílnými cestami. Poplatek ze psů a jiné fiskální nástroje naplňují zcela jednoznačně pojem „daň“ a nikoli poplatek. Bylo by tedy pravděpodobně vhodnější místní poplatky pojmenovat jako místní daně i u nás. Ostatně tento názor se začíná v Česku objevovat a možná jednou budeme mít názvy stejné, tedy místní daně. Rozdílná terminologie je vskutku k většímu zamyšlení. Kdybychom srovnali jiné, u nás vybírané poplatky například správní poplatek nebo soudní poplatek s místními poplatky, je jasné, že místním poplatkům, které jako takové slouží k financování obcí, nemůžeme přiřadit ekvivalentnost, která je právě spojená s jinými u nás vybíranými poplatky. Je tedy zřejmé, že místní poplatky nesou znaky místních daní a bylo by asi v pořádku název změnit na místní daně.

¹⁵ KRÁLIK, J., Slovník finančního práva, Bratislava 2004, s. 48 vlastní překlad ze slovenského jazyka

5 Porovnání výše shodných místních poplatků na území ČR a Slovenské republiky

Vzhledem ke společné minulosti obou států a provázanosti jejich legislativních rámců, se i v současné době setkáváme s místními poplatky, resp. daněmi, které mají společného jmenovatele a jsou i v současnosti ukládané na obou územích. Následující tabulky 5.1 a 5.2 znázorňují do jaké míry místní poplatky / daně tvoří součást daňových příjmů náhodně vybraných obcí, které byly rozděleny podle počtu obyvatel a v kontextu vytváří představu o tom, jak jednotlivé obce na území SR a ČR přistupují k výběru poplatků / daní, resp. které poplatky / daně na svém území zavádějí.

zdroj: www.rozpočetobce.cz (vlastní zpracování)

Demografie	do 1000	1001 - 2000	2001 - 5000	5001 - 10000	10001 - 20000
Název obce	Křivoklát	Holoubkov	Stará Paka	Lovosice	Vrchlabí
Počet obyvatel	689	1465	2053	8785	12665
Název poplatku					
za užívání veřejného prostranství	1 151 920	2 000	900	236 410	xxx
za lázeňský nebo rekreační pobyt	xxx	xxx	xxx	xxx	865 950
z ubytovací kapacity	21 150	xxx	8 650	xxx	xxx
ze psů	28 020	34 300	37 740	155 010	304 240
ze vstupného	xxx	xxx	xxx	xxx	xxx
za komunální odpady	19 350	772 280	993 120	3 963 060	5 576 140
provozovaný výherní hrací přístroj	xxx	xxx	xxx	303 420	311 290
za povolení vjezdu	xxx	xxx	xxx	xxx	xxx
Celkem	1 220 440	808 580	1 040 410	4 657 900	7 057 620
Daňové příjmy 2012 celkem	6 868 190	11 581 530	16 629 290	102 988 880	135 819 380
z toho místní poplatky v %	17,77%	6,98%	6,26%	4,52%	5,20%
Místní poplatky celkem / obyvatel v Kč	1771	552	507	2269	557

Tabulka 5.1 Srovnání místních poplatků v rámci vybraných obcí ČR

Pro účely porovnání byla tabulka 5.2 přepočítána směnným kurzem 27,405 CZK / EUR podle ČNB platnému k aktuálnímu dni a částky zaokrouhleny na celé desítky nahoru.

zdroj: www.e-obce.sk (vlastní zpracování)

Demografie	do 1000	1001 - 2000	2001 - 5000	5001 - 10000	10001 - 20000
Název obce	Zlatníky	Nové Sady	Valaská Belá	Lamač	Veľký Krtíš
Počet obyvateľ	669	1288	2210	6745	12853
Název daně / poplatku					
daň z nehnuteľností	734 810	1 316 450	741 060	13 072 240	14 672 800
za psa	10 960	28 420	30 970	190 140	398 850
za užívanie verejného priestranstva	8 220	22 860	2 080	234 450	2 398 050
za ubytovanie	xxx	xxx	990	xxx	1 010 150
za predajné automaty	xxx	xxx	xxx	10 900	20 500
za nevýherné hracie prístroje	820	2 550	xxx	xxx	29 570
za vjazd a zotrvanie motorového vozidla v historickej časti mesta	xxx	xxx	xxx	xxx	xxx
za jadrové zariadenie	xxx	469 500	xxx	xxx	xxx
miestny poplatok za komunálne odpady a drobné stavebné odpady	262 810	322 310	577 340	1 233 340	9 473 200
Celkem	282 810	845 640	611 380	1 668 830	13 330 320
Daňové príjmy 2012 celkem	5 332 520	9 375 280	16 295 840	35 278 240	101 532 950
z toho miestni poplatky v %	5,30%	9,02%	3,75%	4,73%	13,13%
Celkem / obyvateľ v Kč	422	657	277	247	1037

Tabulka 5.2 Srovnání místních daní / poplatků v rámci vybraných obcí SR

Z tabulek je patrná podobnost ve vybraných částkách ve srovnání obcí s podobnou demografií. Procentuální vyjádření místního poplatku z celkového daňového příjmu

obcí však vykazuje rozdíly mezi ČR a SR. V ČR se procenta snižují v závislosti na zvyšujícím se počtu obyvatel vybraných obcí. Ve Slovenské republice je tomu naopak, čím větší počet obyvatel ve vybraných obcích, tím je vyšší procento místních daní z celkového daňového příjmu.

Přepočet na jednoho obyvatele napomáhá si uvědomit, že rozdíly v obou zemích nejsou velké a je také patrné, že každá obec přistupuje k vybírání místních poplatků/daní podle svého uvážení a polohy. Stejný vývoj ukazuje u vybraných obcí i poplatek/daň za užívání veřejného prostranství.

6 Historický vývoj místních daní jako součást příjmů rozpočtů obcí

První daně a daňové povinnosti se začaly objevovat se vznikem organizovaných států a prvních státních finančních systémů. V souvislosti s touto prací není však potřeba zabíhat do dávné minulosti, ale naopak se věnovat až období, kdy došlo k rozdělení Československa, tedy vzniku samostatné České a Slovenské republiky v roce 1993.

6.1 Daňové příjmy obcí v ČR

Daně tvoří nadpoloviční většinu příjmů obcí a značně tak ovlivňují finanční stabilitu tohoto územního seskupení. S rozpadem Československa vešla v ČR v platnost nová daňová soustava České republiky.

V České republice jsou z hlediska změn právních úprav v oblasti financování obcí zajímavá tři období¹⁶, a to:

- 1993 – 1995;
- 1996 – 2000;
- 2001 – současnost.

6.1.1 Daňové příjmy v letech 1993 až 1995

Pro toto období se po rozpadu Československa stalo příznačným, že celý výnos daně z příjmů fyzických osob ze samostatné výdělečné činnosti se stal součástí příjmů územních rozpočtů obce. Obec dále převzala i část výnosů daně z příjmů fyzických osob ze závislé činnosti, a to ve výši 40%, přičemž zbytek byl přidělen do rozpočtu příslušného kraje. Tyto poměry přerozdělování se postupně změnily, a na konci roku 1994 bylo obcím odváděno až 55% z celkové částky.

V témže roce obce zvýšily své příjmy ještě o celkový výnos daně z příjmů právnických osob, jejichž sídlo podnikání spadalo pod příslušný obecní úřad. Je však nutno podotknout, že příjem z této daně nehrál v celkovém součtu příliš podstatnou roli.

16

Blíže daňové příjmy obcí popisuje tabulka 6.1, ze které je patrné jak místní poplatky (místní daně) ovlivňují celkovou skladbu rozpočtu obce.

Zdroj: financování měst a obcí s. 122

Ukazatel	1993		1994		1995	
	mld.	%	mld.	%	mld.	%
Daň z příjmů fyzických osob	19,5	65,2	37,7	83,2	47,9	82,0
- ze samostatné činnosti	3,0	10,0	13,1	28,9	14,8	25,3
- ze závislé činnosti	-	-	24,6	54,3	33,1	56,7
Daň z příjmů právnických osob	-	-	0,1	0,2	3,1	5,3
Daň z nemovitosti	3,0	10,0	3,8	8,4	3,8	6,5
Správní a místní poplatky a ostatní příjmy	7,4	24,7	3,7	8,2	3,1	5,3
Daňové příjmy celkem	29,9	100,0	45,3	100,0	58,4	100,0

Tabulka 6.1 Struktura daňových příjmů obcí v letech 1993-1995

Z výše uvedené tabulky 6.1 vyplývá, že podíl správních a místních poplatků, má v celkové skladbě daňových příjmů, sestupnou tendenci.

6.1.2 Daňové příjmy v letech 1996 až 2000

Období let 1996 až 2000 významně ovlivnila novela rozpočtových pravidel (154/1995Sb.), která jak se časem ukázalo, zapříčinila značné znevýhodnění pozice obcí vzhledem k větším městům, kde se soustředilo více podnikatelů, tedy i tzv. sídel plátcových pokladen.

Jednou z významných změn tohoto období bylo snížení podílu obcí na výši daně z příjmů fyzických osob ze závislé činnosti a to na 30%, přičemž nejvyšší část, celých 40%, připadla státnímu rozpočtu a zbytek okresům. Bylo nutné tuto ztrátu obcím kompenzovat jiný způsobem, a proto se obce začaly podílet na výnosech z daně z příjmů právnických osob ve výši 20% a byly zavedeny poplatky související se životním prostředím, jako sankce při jeho znečišťování (např. poplatek za vznik komunálního odpadu nebo za založení skládky apod.) Ani to však obcím nevynahradilo ztrátu, kterou snížení příjmů ve vztahu k fyzickým osobám představovalo. Místních poplatků se novela rozpočtových pravidel nedotkla, jak ukazuje tabulka 2.2 na další straně.

Zdroj: financování měst a obcí s. 128

Ukazatel	1996		1997		1998		1999		2000	
	mld.	%	mld.	%	mld.	%	mld.	%	mld.	%
Správní, místní a ostatní poplatky	3,8	6,1	4,5	6,8	4,3	6,1	3,8	5,0	4,2	5,0

Tabulka 6.2 Struktura daňových příjmů obcí v letech 1996-2000

6.1.3 Daňové příjmy v letech 2001 až po současnost

Poslední úprava rozpočtových pravidel vedla ke značnému znevýhodnění obcí a rozdílům v jejich daňových příjmech. Z tohoto důvodu se přistoupilo ke stanovení rozpočtového určení samostatným zákonem č. 243/2000 Sb. Tento zákon si kladl za cíl zejména:

- odstranění příčin nerovnoměrných rozdílů v příjmech obcí (zejména u daně příjmů fyzických osob);
- odstranění spekulativních aktivit obcí ve snaze o zvýšení příjmů;
- odstranění nestability příjmů obcí při rozdílném vývoji právní úpravy jednotlivých daní rozšířením spektra daní, ze kterých se obcím stanovují podíly na výnosech daňových příjmů;
- sblížení dynamiky daňových příjmů obou segmentů veřejných rozpočtů;
- zahrnutí nové úrovně vyšších územně správních celků – krajů do financování.

Zákon o rozpočtovém určení daní byl ještě několikrát novelizován a to v roce 2002, 2005 a v roce 2008, většinu z vytyčených cílů se těmito novelizacemi podařilo splnit, i když námi sledovaná problematika místních daní v tomto období vyřešena nebyla. Zejména se jednalo o to, že vybírané místní poplatky nedosahovaly vysokého příjmu a pro obec nebyly příliš výnosné. Oprávnění obcí stanovit na svém území místní poplatky vychází z ústavních základů zaručujících ekonomickou samostatnost obcí, což je dáno ustanovením článku 101 odst. 3 Ústavy. To, že některé, i když výnosné poplatky nejsou na území obce zaváděny, přisuzují nedostatečnému personálnímu zajištění obce a administrativní náročnosti daného úkonu.

6.2 Daňové příjmy obcí v SK

Slovenská republika provedla potřebné právní úpravy ve vztahu k vybírání místních daní (poplatků) podstatně dříve než Česká republika, a to již v roce 2005 například novelizací Zákona o obecním zřízení. Slovenská republika se od ČR odlišovala v daňové soustavě jedním prvkem, a to, že správa daně z nemovitosti přešla na území Slovenska výlučně pod kompetence příslušných finančních úřadů, jež se staly správcem daně, což pravděpodobně zaručuje efektivnější správu.

Pojem místní daně poprvé zazněl v již zmiňovaném zákoně č. 582/2004 Zb. Kromě místních daní a poplatků, byl do roku 2005 mezi tyto poplatky zahrnován i poplatek ze znečištění ovzduší, jež v současné době tvoří nedaňové příjmy obce.

Rok 2005 představoval ve vztahu k místním daním a poplatkům významný mezník i z toho důvodu, že do té doby byly obce limitovány v rozhodování o výši udělovaných poplatků. Toto omezení bylo nahrazeno v roce 2006 zavedením vazby mezi minimální a maximální hranicí výše poplatku. Obce si od této doby také mohou samostatně rozhodovat o zavedení každého konkrétního poplatku. Hovoříme tedy o fakultativním určení místních daní. Tuto vlastnost mají i místní poplatky v ČR.

Tabulka 6.3, jejíž údaje byly získány z veřejně dostupných dat Ministerstva financí Slovenské republiky,¹⁷ ukazuje, že místní daně tvoří minimálně 18% daňových příjmů. Prognóza na následující roky 2014-2016, má ve srovnání s uplynulými léty vzrůstající tendenci.

Zdroj: MF SR

Ukazatel (v mil. EUR)	2011		2012		2013		2014		2015		2016	
Miestne dane	573	19,2%	616	17,9%	632	18%	653	17,9%	674	17,6%	696	17,7%

Tabulka 6.3 Předpoklad výše místních daní v období 2011-2016

Z uvedených tabulek lze tedy vyvodit závěr, že místní daně ve Slovenské republice, které tvoří místní daně spolu s poplatky a správními poplatky a v neposlední řadě i daň z nemovitosti, jež obce vybírají, jsou ve srovnání s ČR vyšší.

¹⁷

<http://www.mfsr.sk/Default.aspx>

6.3 Komparace financování obcí v ČR a SR

Hlavním rozdílem mechanismů financování obcí na obou územích je fakt, že se na území ČR sestavují rozpočty na jeden kalendářní rok, kdežto na území Slovenska rozpočty představují střednědobé plány na tříleté období. V rámci těchto rozpočtů jsou nedílnou součástí také místní poplatky. V České republice jsou poplatky ukládané obcí jasně vymezeny zákonem a je stanovena i jejich maximální výše. Na území Slovenska se oproti tomu může obec svévolně o uložení poplatku, resp. daně, rozhodnout, to znamená, že jej vůbec nemusí zavést a zavede-li ji, stanoví si sama její sazbu. Základní právní úpravou dotýkající se financování obcí a měst a hospodaření s jejich majetkem na území Slovenské republiky představuje zákon č. 369/1990 Zb. O obecnom zriadení, ve znění pozdějších předpisů, dále zákon č. 523/2004 Zb., O rozpočtových pravidlách verejnej spravy a o zmene a doplnení niektorých zákoníc, ve znění pozdějších předpisů a v neposlední řadě také zákon č. 584/2004 Zb., o rozpočtových pravidlách územnej samosprávy. První a druhý ze zmiňovaných zákonů mají za úkol řešit otázky týkající se financování obcí a jejich rozpočtů, vymezují také rozpočet státní. Poslední z uvedených zákonů zase upravuje postavení rozpočtů územní samosprávy a klade důraz na rozpočty obcí a vyšších územních celků. Trojici zákonů ještě doplňuje Zákon Slovenské národní rady č. 138/1991 Zb., o majetku obcí, ve znění pozdějších předpisů, který řeší postavení obcí a vlastní hospodaření obcí s jejich majetkem.

Ve snaze o posílení finanční samostatnosti územních samospráv, došlo na území Slovenské republiky k 1. lednu 2005 podle zákona č. 416/2001 Zb. Národnej rady Slovenskej republiky k fiskální decentralizaci navazující na vykonávaný přechod kompetencí z orgánů státní správy na obce a vyšší územní celky. Cílem celé decentralizace bylo vytvoření stabilních pravidel financování a přerozdělování finančních zdrojů podle jasných kritérií, které by platili pro všechny stejně. Výjimku například tvoří daň z nemovitosti, která je v SR zahrnuta do systému místních daní a poplatků a její sazba je odvozena od ceny nemovitosti. Model spočíval ve čtyřech následujících změnách, a to:

1. obce a vyšší územní celky se podílejí na dani z příjmů fyzických osob;
2. silniční daň se stala příjmem vyšších územních celků;
3. daň z nemovitosti se stala příjmem obcí a součástí místních daní a poplatků;
4. dosavadní místní poplatky byly překlasifikovány na daně.

Česká republika	Slovenská republika
Střednědobý výhled (v praxi obvykle na 2–3 roky)	Rozpočtové výhledy na tři roky
Výlučné daně jsou z nemovitostí, z příjmů FO (OSVČ i ze závislé činnosti), PO (plátcem obec)	Nevyužívají výlučné daně
Mezi sdílené příjmy obcí se využívá daň z příjmů FO, PO, i DPH	Příjmem obcí je podíl na dani z příjmů FO
Využívají místní poplatek	Využívají místní daně
Využívá se daň z nemovitosti (administrativní výpočet základu daně) správu daně z nemovitých věcí vykonávají orgány finanční správy (finanční úřady), obce mají určité možnosti ovlivňovat její výši	Využívá se daň z nemovitosti (administrativní výpočet základu daně s výjimkou daně z pozemku, která může být počítána z ceny)
Sdílené daně mají svým charakterem blíže k dotacím	Sdílené daně mají svým charakterem blíže k dotacím
Nízké daňové pravomoci (s výjimkou daně z nemovitosti a místních poplatků)	Nízké daňové pravomoci (s výjimkou místních daní)
Z daňových příjmů není vytvářen fond solidarity na regionální úrovni, který by sloužil k vyrovnávání finančních propadů a k financování svazků (sdružení obcí)	Z daňových příjmů není vytvářen fond solidarity na regionální úrovni, který by sloužil k vyrovnávání finančních propadů a k financování svazků (sdružení obcí)
Místní poplatky nejsou daněmi. Obec určí, které poplatky zavedou, a sazbu poplatku daně dle zákona, kde je uvedena minimální a maximální výše.	Místní daně – obce si samy určí, jestli zavedou určitý poplatek a také určí sazbu.
Kritéria pro přidělování daňových příjmů jednotlivým obcím – převážně pouze dle počtu pracovníků.	Kritéria pro přidělování daňových příjmů jednotlivým obcím – pravidla určeny dle více faktorů.
Na výkon přenesené působnosti obce obdrží příspěvek ze státního rozpočtu.	Přenesené kompetence na obce mají být plně financovány státem (plánují se normativy – dosud přírůstek 5 % ročně)
Nevyužívají se neúčelové dotace	Nevyužívají se neúčelové dotace

Tabulka 6.4 Srovnávací tabulka tvorby rozpočtů obcí v ČR a SR

7 Obecná charakteristika místních daní a poplatků podle zákona o místních poplatcích

Jak bylo uvedeno ve druhé kapitole o právní úpravě místních daní a poplatků, hmotněprávní úpravou této problematiky je v ČR zákon č. 565/1990 Sb., a jako takový, představuje jediný platný legislativní instrument, kterým jsou obce vázány se řídit v případě zavedení místních daní a poplatků. K zavedení poplatků v praxi, používají obce obecní vyhlášky, které jsou nejčastěji vydávanými závaznými předpisy obce. „*Uložení místního poplatku poplatkovému subjektu je uložením veřejnoprávní povinnosti, kterou nelze zaměňovat s povinnostmi plynoucími ze soukromoprávních vztahů.*“¹⁹

Považujeme-li místní poplatky jako povinné platby, které se vyznačují jako platba za získání výhod poplatníka omezením ostatních osob²⁰, je nutné blíže charakterizovat jejich specifické znaky, aby se při identifikaci nezaměňovaly s daněmi. Níže uvedené kapitoly podrobněji popisují problematiku místních poplatků a daní, vymezují subjekt i objekt poplatku, poplatkové období, poplatkovou povinnost a jiné důležité charakteristiky, které jsou součástí procesu při ukládání poplatků obcemi a zajišťování plnění poplatkových povinností z nich vyplývajících.

7.1 Funkce místních poplatků

Ve vztahu k místním poplatkům a daním jsou uváděny dvě funkce, a to funkce regulační a fiskální.

Regulační funkci můžeme spatřovat například ve smyslu ukládání místního poplatku ze psa či za užívání veřejného prostranství. Je však nutné zdůraznit, že i když má poplatek ze psů regulační charakter, v některých případech může znamenat i poplatkové zvýhodnění (psovodi a psi se zvláštním výcvikem).

Fiskální funkce poplatků slouží zejména k pokrytí prostředků vynaložených na obecní provoz

¹⁹ PELC, V. Místní poplatky – Praktická příručka pro obce, 2013, s. XIII

²⁰ PELC, V. Místní poplatky – Praktická příručka pro obce, 2013, s. XV

7.2 Subjekt poplatku

V rámci výběru místních daní a poplatků se za subjekt poplatku označuje poplatník nebo plátce poplatku / daně, teda jakákoliv fyzická nebo právnická osoba, jejíž příjmy či úkony jsou poplatku podrobeny, kde tudíž vzniká povinnost platit zákonem stanovený poplatek. Tabulka 7.1 vymezuje subjekt poplatku podle jednotlivých poplatků/daní vybíraných obcemi na území ČR.

Zdroj: zákon č.565/1990 Sb., §2-10; vlastní zpracování

Druh poplatku	Subjekt poplatku	
	Poplatník	Plátce
Poplatek ze psů	Držitel psa - fyzická nebo právnická osoba, která má trvalý pobyt nebo sídlo na území ČR	XXX
Poplatek za lázeňský nebo rekreační pobyt	FO, které přechodně a za úplatu pobývají v lázeňských místech a v místech soustředěného turistického ruchu za účelem léčení nebo rekreace	Ubytovatel osob, jež jsou uvedeny jako poplatník
Poplatek za užívání veřejného prostranství	FO i PO, které užívají veřejné prostranství podle §4 (1)	XXX
Poplatek ze vstupného	platí FO a PO, které akci pořádají	XXX
Poplatek z ubytovací kapacity	ubytovatel, kterým je FO nebo PO, která přechodně ubytování poskytla	XXX
Poplatek za povolení k vjezdu s motorovým vozidlem do vybraných míst a částí měst	platí FO nebo PO, které bylo vydáno povolení k vjezdu s motorovým vozidlem do vybraných míst	XXX
Poplatek za provoz systému shromažďování, sběru, přepravy, třídění, využívání a odstraňování komunálních odpadů	platí FO vymezené podle §10b (1) a) b)	XXX
Poplatek za zhodnocení stavebního pozemku možností jeho připojení na stavbu vodovodu a kanalizace	Poplatek platí FO i PO, jež je vlastníkem stavebního pozemku, je-li vlastníků více, platí poplatek společně a nerozlučně	XXX

Tabulka 7.5 Subjekt místních poplatků ČR

Za poplatníka či plátce musí být určena pouze ta osoba, jejíž platební povinnost vymezuje příslušný zákon o místních poplatcích. Ne vždy je však nositelem platební povinnosti poplatku přímo osoba poplatníka. Obec může povinnost platit obecní poplatek postoupit na osobu plátce, jako je tomu v případě poplatku za lázeňský nebo rekreační pobyt. V praxi tato situace vypadá tak, že rekreační, který se ubytuje v rekreačním zařízení, platí v rámci ceny ubytování i zmíněný místní poplatek, ale tento poplatek je odváděn ubytovatelem, který má povinnost evidovat každou ubytovanou osobu ve vymezeném období. Z právního hlediska se takový úkon nazývá přenesení povinnosti výběru, správy a vypořádání poplatku vůči místnímu rozpočtu obce.

7.3 Objekt poplatku

Za objekt poplatku je označován předmět zpoplatnění – zdanění, od kterého je současně odvozen jeho název. Stanovení předmětu poplatku představuje předpoklad pro stanovení daňového základu, ze kterého se vyměřuje daň ve výši, jež upravuje zákon o místních poplatcích. Tabulka 7.2 přehledně zaznamenává objekt jednotlivých poplatků podle příslušné legislativy²¹.

Zdroj: zákon č.565/1990 Sb., §2-10; vlastní zpracování

Druh poplatku	Objekt poplatku	Druh poplatku	Objekt poplatku
Poplatek ze psů	pes / psi starší 3 měsíců	Poplatek za povolení k vjezdu s motorovým vozidlem do vybraných míst a částí měst	povolení za vjezd do vybraných míst
Poplatek za lázeňský nebo rekreační pobyt	přechodný pobyt za úplatu z důvodu léčení nebo rekreace ve vybraných místech	Poplatek za provoz systému shromažďování, sběru, přepravy, třídění, využívání a odstraňování komunálních odpadů	provoz systému nakládání s komunálním odpadem
Poplatek za užívání veřejného prostranství	zvláštní užívání veřejného prostranství	Poplatek za zhodnocení stavebního pozemku možností jeho připojení na stavbu vodovodu a kanalizace	zhodnocení stavebního pozemku vytvořením možnosti připojení na stavbu vodovodu nebo kanalizace, kterou na své náklady vybudovala obec
Poplatek ze vstupného	vybrané vstupné na akce vymezené zákonem	Poplatek z ubytovací kapacity	využitá lůžková kapacita

Tabulka 7.6 Objekt místních poplatků ČR

²¹ zákon č.565/1990 Sb., o místních poplatcích §2-10

7.4 Základ poplatku

Základem poplatku je vzniklá skutečnost, kterou formuluje zákon o místních poplatcích. „Poplatkový základ je určován konkrétními hospodářskými skutečnostmi nebo je poplatkovým základem podle zákona zpoplatňována individuální skutečnost, např. držení psa, přechodná přítomnost ve vybraných místech za účelem lázeňského či rekreačního pobytu apod.“²² Podstatou základu poplatku je jednotka, která má měřitelný a spočitatelný charakter a přiměřeně se násobí stanovenou sazbou poplatku.

7.5 Sazba poplatku

Sazba poplatku je základním poplatkově-právním prvkem. Jedná se o způsob, kterým se stanovuje výše poplatku z poplatkového základu. Obecně představuje sazba poplatku / daně podíl daně, který připadá na jednu daňovou jednotku. Sazba poplatku může mít jednu z následujících forem, a to²³:

- Sazba pohyblivá nebo pevná;
- sazba lineární;
- sazba proporcionální;
- sazba progresivní či regresivní.

V případě místních poplatků se vždy setkáváme se sazbou pevnou, která se stanovuje poměrem nominální částky na poplatkovou jednotku, nebo popř. procentuelní částkou z celkové částky podléhající zdanění (např. u poplatku ze vstupného). Výši poplatku / daně si každá obec může stanovit libovolně, nesmí však překročit horní ani dolní hranici stanovenou zákonem o místních poplatcích. Obec se při ukládání poplatkové povinnosti může také rozhodnout pro zavedení sazby paušální, tedy takové, která se platí za příslušné období či jednorázovou akci.

Zákon č. 565/1990 Sb. o místních poplatcích ukládá obcím při stanovování sazeb poplatků následující limity, které zaznamenala tabulka 7.3 na následující straně.

²² PELC, V. Místní poplatky – Praktická příručka pro obce, 2013, s.3

²³ PELC, V. Místní poplatky – Praktická příručka pro obce, 2013, s.4

Zdroj: zákon č.565/1990 Sb., §2-10; vlastní zpracování

Druh poplatku	Sazba poplatku	
	Dolní hranice sazby	Horní hranice sazby
Poplatek ze psů	Snížená sazba 200,- Kč za psa nebo 300,- Kč za každého druhého a dalšího psa / za rok	až 1500,- Kč za psa nebo 2250,- Kč za každého druhého a dalšího psa (maximálně tedy o 50%) / rok
Poplatek za lázeňský nebo rekreační pobyt	není stanovena	15 Kč / den nebo týdně, měsíčně či ročně paušální částkou
Poplatek za užívání veřejného prostranství	až 10 Kč / m ² a to i započatý a za každý započatý den	až 100 Kč / m ² za den nebo paušálně týdně, měsíčně či ročně
Poplatek ze vstupného	po dohodě s poplatníkem	max. 20% z celkové částky vybraného vstupného
Poplatek z ubytovací kapacity	po dohodě s poplatníkem	max. 6 Kč za každé využití lůžko a den, nebo paušálně týdně, měsíčně či ročně
Poplatek za povolení k vjezdu s motorovým vozidlem do vybraných míst a částí měst	po dohodě s poplatníkem	max. 20 Kč za den nebo paušální částkou
Poplatek za provoz systému shromažďování, sběru, přepravy, třídění, využívání a odstraňování komunálních odpadů	není stanovena	až 250,- Kč za osobu / rok
Poplatek za zhodnocení stavebního pozemku možností jeho připojení na stavbu vodovodu a kanalizace	není stanovena	maximálně rozdíl ceny stavebního pozemku bez a s možností připojení na 1m ²

Tabulka 7.7 Limity sazeb místních poplatků ČR

V tabulce 7.3 je několikrát zmiňováno, že je možné poplatek paušalizovat, což není neobvyklý jev a v případě místních poplatků se tento způsob výběru poplatků často uplatňuje.

„Paušalizovat místní poplatek, pokud to zákon umožňuje, lze na jednu poplatkoprávní skutečnost (akci), nebo za vymezené období.“ Paušální částka místního poplatku je tedy: *„částka, která nevyplyne z konkrétní daňověprávní skutečnosti, nýbrž z jejího předpokladu.“*²⁴ Paušalizovaný poplatek je tedy sjednáván dopředu, dříve než daná akce nastane. Splatnost poplatku se pak stanovuje na dobu po skončení akce, na kterou se paušalizovaný poplatek vztahuje.

²⁴

7.6 Poplatkové období

Poplatkové období se odvíjí od zákonem stanové lhůty a představuje dobu, za kterou se příslušný poplatek platí. Není-li v zákoně přímo uvedeno, že se poplatek platí například za jednoroční období, jako poplatek za psa nebo poplatek týkající se komunálních odpadů, je poplatkové období přímo vázáno na poplatkovou skutečnost, tedy dobu trvání této skutečnosti. Příkladem může být doba trvání akce konané na veřejném prostranství a poplatek z ní vyplývající.

7.7 Splatnost poplatku

Splatnost poplatků není v zákoně o místních poplatcích nijak vymezena. Časovou prodlevu si tedy určí každá obec samostatně a to vydáním závazné vyhlášky vztahující se k poplatkovému období jednotlivého místního poplatku. Obecně se splatnost poplatku stanovuje ke konci poplatkového období, tedy vypršení doby, na kterou se poplatek vztahuje, nebo přímo po skončení akce, a tedy naplnění poplatkově právní skutečnosti, za kterou se poplatek vybírá.

Poplatek se nikdy nehradí předem, a to ani zálohou. Kdyby si obec stanovovala hrazení místních poplatků zálohově, porušovala by tím daňový řád. Tento fakt je podložen tím, že zálohy na daně a poplatky mohou být podle platné legislativy vybírány pouze u takových daní, u kterých není předem známa jejich výše a neuplynul den její splatnosti.

Jakékoliv prodlení s úhradou poplatku, jehož splatnost uvádí obecní vyhláška, podléhá sankcím. Výši si opět stanovuje obec sama, a její maximální výši opět stanovuje zákon o místních poplatcích. V zákoně č.565/1990 Sb. je uvedeno následující: *„Poplatky zavede obec obecně závaznou vyhláškou, ve které upraví podrobnosti jejich vybírání, zejména stanoví konkrétní sazbu poplatku, vznik a zánik poplatkové povinnosti, lhůty pro plnění ohlašovací povinnosti, splatnost, úlevy a případné osvobození od poplatků. U poplatku za užívání veřejného prostranství určí místa, která v obci podléhají poplatku za užívání veřejného prostranství.“*²⁵ Více se sankcím věnuje kapitola 5.9, kde jsou řešeny důsledky prodlení při povinné úhradě místních poplatků.

²⁵

zákon č.565/1990 Sb., o místních poplatcích §14 odst. (2)

7.8 Úlevy a osvobození od poplatku

Platit poplatky mají povinnost všechny subjekty určené v kapitole 7.2. I zde však existují výjimky, a to zejména mezi fyzickými osobami, které mohou být od placení poplatku osvobozeny či je jim poskytnuta úleva, zpravidla procentuální, která snižuje základ sazby poplatku, a to za účelem zmírnění dopadu regulace na tyto skupiny osob.

Úleva nebo osvobození z poplatkové povinnosti se vztahuje na osoby, které uvádí zákon o místních poplatcích nebo obecně závazné vyhlášky. Osvobození, které bylo stanoveno zákonem, se například vztahuje na poplatek za lázeňský nebo rekreační pobyt: poplatku za lázeňský nebo rekreační pobyt nepodléhají²⁶

- a) osoby nevidomé, bezmocné a osoby s těžkým zdravotním postižením, které jsou držiteli průkazu ZTP/P podle zvláštního právního předpisu a jejich průvodci,
- b) osoby mladší 18 let a starší 70 let nebo osoby, na které náleží přídavky na děti (výchovné) anebo vojáci v základní službě a osoby, které vykonávají civilní službu (ani jedna již na území ČR neexistuje).

Pro přehlednost je opět sestavena tabulka 7.4, která uvádí všechny situace, za kterých lze z platební povinnosti vyjmout, či poskytnou úlevu.

. Zdroj: zákon č.565/1990 Sb., §2-10; vlastní zpracování

Druh poplatku	Objekt poplatku	Druh poplatku	Objekt poplatku
Poplatek ze psů	osvobozen je držitel psa, kterým je osoba nevidomá, bezmocná, osoba s těžkým zdravotním postižením, která je držitelem průkazu ZTP/P(dále viz kapitola 6)	Poplatek za povolení k vjezdu s motorovým vozidlem do vybraných míst a částí měst	neplatí osoby s ZTP a jejich průvodci, FO s trvalým pobytem nebo vlastníci nemovitost v daném místě, osoby blízké
Poplatek za lázeňský nebo rekreační pobyt	Osoby nevidomé, bezmocné a s těžkým zdrav. postižením, držitelé průkazu ZTP/P a jejich průvodci; osoby starší 70 let a mladší 18 let	Poplatek z komunálních odpadů	osvobození ani úlevy nejsou zákonem stanoveny
Poplatek za užívání veřejného prostranství	Poplatek se neplatí z akcí pořádaných na veřejném prostranství, jejichž výtěžek je určen na charitativní a veřejně prospěšné účely.	Poplatek za zhodnocení stav. pozemku připojením na stavbu vodovodu a kanalizace	osvobození ani úlevy nejsou zákonem stanoveny
Poplatek ze vstupného	viz také poplatek z užívání veřejného prostranství	Poplatek z ubytovací kapacity	poplatku nepodléhá ubytování studentů, žáků, nevztahuje se na zdravotnická a lázeňská zařízení, a kapacity sloužící k sociálním a charitativním účelům

Tabulka 7.8 Osvobození / úlevy z místních poplatků ČR

²⁶

zákon č.565/1990 Sb., o místních poplatcích §3 odst. (2)

7.9 Důsledky prodlení s placením poplatků

Sankce za neuhrazené nebo uhrazené poplatky stanovuje zákon o místních poplatcích a obec kromě těchto sankcí nesmí subjekt poplatku nikterak postihovat. Sankce jsou jasně vymezené v závazných vyhláškách obce a jako takové znamenají pro poplatníka / plátce ve vztahu k obci, tzv. peněžitou povinnost.

Kromě těchto peněžitých povinností obec ze zákona ukládá poplatníkovi také nepeněžitou povinnost. Těmito nepeněžitými povinnostmi může být například povinnost vést evidenční knihu nebo zavést ohlašovací povinnost. *„Ubytovatel je povinen vést v písemné podobě evidenční knihu, do které zapisuje dobu ubytování, účel pobytu, jméno, příjmení, adresu místa trvalého pobytu nebo místa trvalého bydliště v zahraničí a číslo občanského průkazu nebo cestovního dokladu fyzické osoby, které ubytování poskytl. Zápisy do evidenční knihy musí být vedeny přehledně a srozumitelně. Tyto zápisy musí být uspořádány postupně z časového hlediska. Evidenční knihu ubytovatel uchovává po dobu 6 let od provedení posledního zápisu.“*²⁷

Poplatníkovi jsou sankce ukládány na základě rozhodnutí, které vydává obec a které následuje neprodleně po uplynutí doby splatnosti. Poplatníkovi / plátcí je doručen platební výměr, který ukládá uhrazení dlužného poplatku a uvaluje sankci v příslušné výši. Při uhrazení poplatku po splatnosti může být sankčním opatřením obce zvýšení poplatku až na jeho trojnásobek. Daňový řád, resp. jeho čtvrtá část týkající se následků porušení povinnosti při správě daní uvádí i jiné daňové sankce., ty se však na problematiku místních daní a poplatků nevztahují.

²⁷

zákon č.565/1990 Sb., o místních poplatcích §3 odst. (4)

8 Porovnání způsobu ukládání a správy shodných místních poplatků / daní na obou územích

Při správě místních poplatků a daní na obou územích hovoříme o „*právu činit veškerá opatření potřebná ke správnému a úplnému zjištění, stanovení a splnění poplatkových povinností, zejména o právu*“²⁸:

- vyhledávat poplatkové / daňové subjekty,
- poplatky / daně vyměřit, vybrat a vyúčtovat,
- poplatky / daně vymáhat a kontrolovat.

Na území ČR upravuje správu poplatků zákon č. 280/2009 Sb., daňový řád, pokud zákon o místních poplatcích nestanoví jinak. Na Slovensku toto upravuje zákon č.511/1992 Zb., o správě daní a poplatkov.

Jelikož se v poplatkovém řízení uplatňují základní zásady daňového řízení, jsou následující pravidla shodné pro oba státy²⁹:

- zásada zákonnosti,
- zásada součinnosti,
- zásada přiměřenosti,
- zásada hospodárnosti a rychlosti daňového řízení,
- zásada volného hodnocení důkazů,
- zásada mlčenlivosti a neveřejnosti,
- zásada oficiality,
- zásada rovnosti všech daňových subjektů.

V první fázi poplatkového / daňového řízení, tzv. přípravném řízení, se zanáší poplatkový / daňový subjekt na základě ohlašovací povinnosti a provádí se vyhledávací činnost při účasti třetích osob, tedy svědků. Úřední osoby správce daně i třetí osoby musí zachovávat mlčenlivost. Hlavní částí řízení je pak vyměřovací a vymáhací řízení, během kterých má poplatník povinnost podle sazby poplatku obsažené v obecně závazné vyhlášce vypočítat si výši poplatku a zaplatit ho v termínu splatnosti určeném

obcí. Teprve v případě nesplnění této povinnosti ze strany poplatníka vydává obec rozhodnutí, kterým je platební výměr. V této části řízení můžeme najít jistou odlišnost od postupu v ukládání místních daní na území Slovenské republiky. Jelikož zde, na rozdíl od ČR, místní poplatky vystupují jako daně, postupuje se podle daňového řádu a plátce daně je na základě ohlašovací povinnosti obeslán úředním dopisem s jasně vymezenou částkou. Pro úhradu místní daně se vyplňují příslušná daňová přiznání. Více o administrativním zajištění poplatkového / daňového řízení hovoří kapitoly 8.1.4 a 8.1.5.

9 Komparace vybraného místního poplatku na území České a Slovenské republiky

Pro účely této práce jsou zvoleny dva místní poplatky, respektive místní daně, které mají na území obou států stejný předmět zájmu a tím je v tomto případě pes. Tento místní poplatek / daň oficiálně na území České republiky nazýváme poplatek ze psů, zatímco na území Slovenska hovoříme o tzv. dani za psa. O rozdílu mezi daní a poplatkem bylo více hovořeno v kapitole 2. V několika následujících kapitolách si nejprve podrobněji popíšeme, jaké znaky v právní úpravě oba státy propojují, a dále si tento poplatek rozebereme na území České republiky a následně i Slovenské republiky.

9.1 Společné znaky poplatku / daně na území obou států

V případě obou zkoumaných států je předmětem poplatku / daně pes, přičemž poplatek platí jak fyzická, tak právnická osoba. Od poplatku jsou osvobozeny držitelé psa se zvláštním výcvikem a dále osoby s těžkým zdravotním postižením.

Poplatek ze psů / daň za psa se od ostatních místních poplatků / daní liší především faktem, že jeho výběr není v první řadě zřízen za účelem posílení obecního rozpočtu, ale tento poplatek zastává spíše funkci regulační. Účelem tohoto poplatku, a zároveň záměrem obce, je omezit – regulovat negativní dopady spojené s chovem psů na daném území. Z tohoto důvodu se lze v různých částech obce setkat s rozdílnou výší poplatku. Vhodným příkladem je např. historická část města, kde může být uložený poplatek, z obavy ze znečištění veřejného prostranství podstatně vyšší než v místech s nižší hustotou obydlí.

Na obou územích je poplatek za psa vybírán jednou ročně, tedy za jeden kalendářní rok. Není-li pes vlastněn po celé toto období, je výše poplatku přímo úměrně zkrácena na dobu držby psa, tedy počtu všech (započatých) měsíců držení psa. Poplatek platí nejen čeští nebo slovenští občané příslušného státu, ale i cizinci, jež mají na daném území trvalý pobyt. Naopak cizinci s přechodným pobytem poplatkové / daňové povinnosti nepodléhají.

Poplatkovým základem / základem daně je vždy počet držených psů. Jedná se o tzv. rozsah poplatkového / daňového základu, jež je v případě určení výše poplatku /

daně nezbytný pro stanovení výše daňových sazeb, z nichž se stanovuje konečná výše poplatkové / daňové povinnosti.

9.2 Místní poplatek ze psů - ČR

Základní charakteristika tohoto poplatku byla nastíněna již v průběhu úvodních kapitol této bakalářské práce, nicméně aby byly rozdíly na obou územních celcích na první pohled patrné, považuji za důležité, některé informace zopakovat. Subkapitoly pak obsahují jen ty skutečnosti, kterými se české právní vymezení liší od předpisů na území Slovenska.

Zákon č. 565/1990 Sb. §2³⁰ shrnuje popis tohoto poplatku do následujících čtyřech odstavců:

(1) Poplatek ze psů platí držitel psa. Držitelem je fyzická nebo právnická osoba, která má trvalý pobyt nebo sídlo na území České republiky.

(2) Poplatek ze psů se platí ze psů starších 3 měsíců. Od poplatku ze psů je osvobozen držitel psa, kterým je osoba nevidomá, bezmocná a osoba s těžkým zdravotním postižením, která je držitelem průkazu ZTP/P podle zvláštního právního předpisu, osoba provádějící výcvik psů určených k doprovodu těchto osob, osoba provozující útulek zřízený obcí pro ztracené nebo opuštěné psy nebo osoba, které stanoví povinnost držení a používání psa zvláštní právní předpis.

(3) Sazba poplatku ze psů činí až 1 500 Kč za kalendářní rok a jednoho psa. Sazba poplatku ze psa, jehož držitelem je poživatel invalidního, starobního, vdovského nebo vdoveckého důchodu, který je jeho jediným zdrojem příjmů, anebo poživatel sirotčího důchodu, činí až 200 Kč za kalendářní rok. U druhého a každého dalšího psa může obec horní hranici sazby zvýšit až o 50 %. V případě držení psa po dobu kratší než jeden rok se platí poplatek v poměrné výši, která odpovídá počtu i započatých kalendářních měsíců.

(4) Poplatek ze psů platí držitel obci příslušné podle místa trvalého pobytu nebo sídla. Při změně místa trvalého pobytu nebo sídla platí držitel psa poplatek od počátku kalendářního měsíce následujícího po měsíci, ve kterém změna nastala, nově příslušné obci. Při změně místa trvalého pobytu nebo sídla platí pro výpočet poměrné výše poplatku obdobně odstavec 3.

³⁰ Zákon č. 565/1990 Sb. §2

9.2.1 Subjekt poplatku

Poplatek ze psů platí držitel psa. Této větě příkládám značnou důležitost, protože novela zákona č. 229/2003 Sb. ve znění původního zákona nahradila formulaci „Poplatek ze psů platí fyzická či právnická osoba, která je vlastníkem psa.“ Z tohoto výroku je patrné, že představoval jistou mezeru v zákonné úpravě, ne totiž každý, kdo je vlastníkem psa je zároveň i jeho držitelem a naopak. Přeformulováním paragrafu 2 byla tedy posílena imunita právních předpisů místních poplatků ze psů a odstranění případů vyhnutí se poplatkové povinnosti vlastníkem psa. Současná právní úprava již považuje za držitele psa nejen jeho vlastníka, ale zároveň i jakoukoliv jinou osobu, která psovi zajišťuje všechny podmínky nutné k jeho přežití. V praxi se tento krok osvědčil, protože ubylo případů, kdy se hůře prokazovalo vlastnictví psa, oproti situaci, kdy je snadno dopátratelné v čí držbě se pes dlouhodobě nachází.

Další způsob, kterým se snažili držitelé psa vyhnout poplatkové povinnosti, nebo alespoň ve snaze snížit její výši, bylo přihlášení psa na jinou adresu než je trvalé bydliště. V minulosti se k tomuto účelu zneužívali tzv. adresy přechodného bydliště, které umožňovali přihlásit psa na takové místo pobytu, které je zatíženo nižší poplatkovou sazbou. Těmto krokům bylo zamezeno, protože v aktuálním znění zákona je jasně stanoveno, že pes musí být přihlášen na trvalé adrese jeho držitele a tato adresa nelze zaměnit s jiným místem pobytu (u právnických osob s jiným místem sídla).

9.2.2 Objekt poplatku

Objektem poplatku je pes starší tři měsíců, tedy pes ve věku, který je shodný s povinností jeho očkování proti vzteklině. Původní znění zákona, které bylo novelizováno zákonem č. 229/2003 Sb. označovalo za předmět poplatku psa, který dovršil věk šesti měsíců.

Zánik poplatkové povinnosti je shodný s měsícem zániku poplatkového objektu, tedy úhynu psa. Objektem poplatku naopak není pes, který má speciální výcvik jako psovod nevidomých osob či držitelů průkazu ZTP/P.

9.2.3 Sazba poplatku

Na území České republiky může obec ze zákona stanovit výši poplatku maximálně 1500,- Kč za jeden kalendářní rok a jednoho psa. V případě držení více psů se poplatky zvyšují procentuálně, a to max. o 50% za druhého a každého dalšího psa,

tn. až na částku 2250,- Kč. Novela provedená zákonem č. 229/2003 Sb. i v tomto případě upravila výši sazby poplatku, protože původní částka byla stanovena na maximální hranici 1000,- Kč za jednoho psa a kalendářní rok.

Zmíněné maximální limity neplatí pro osoby, které spadají do skupiny, jež pobírají starobní, invalidní, sirotčí či vdovský důchod³¹. Na takovou skupinu osob se vztahuje maximální sazba poplatku 200,- Kč za každého prvního psa a z rozhodnutí obce může být od poplatkové povinnosti zcela osvobozena.

Úplné osvobození od poplatku na jeden rok pak platí i pro osoby, které provozují psí útulek, přičemž útulky pro psy jsou pak od poplatku zcela osvobozeny, stejně jako osoby provádějící speciální výcvik psů určených k doprovodu postižených osob.

9.3 Daň za psa - SR

Podobně jako je tomu na území ČR, se i Slovensko rozhodlo po osamostatnění pokračovat ve výběru poplatku (daně) za psa. Následující subkapitoly opět poukážou na největší rozdíly mezi právní úpravou platnou v ČR a SR. Zákon č.582/2004 Z.z.³², jež upravuje tuto problematiku na území Slovenské republiky, se věnuje dani za psa ve své třetí části, resp. paragrafu 22 až 29:

Predmetom dane za psa je pes starší ako 6 mesiacov chovaný fyzickou osobou alebo právnickou osobou.

Predmetom dane za psa nie je

- a) pes chovaný na vedecké účely a výskumné účely,
- b) pes umiestnený v útulku zvierat,
- c) pes so špeciálnym výcvikom, ktorého vlastní alebo používa občan s ťažkým zdravotným postihnutím,

Daňovníkom je fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá je

- a) vlastníkom psa alebo
- b) držiteľom psa, ak sa nedá preukázať, kto psa vlastní.

Základom dane je počet psov.

Sadzbu dane určí obec v eurách za jedného psa a kalendárny rok. Takto určená sadzba dane platí za každého ďalšieho psa u toho istého daňovníka.

³¹ Pozn. autora: pouze za předpokladu, že takový důchod je jediným zdrojem příjmů držitele psa
³² <http://www.zakonypreludi.sk/>

9.3.1 Subjekt daně

Jak je uvedeno v §22 Zákona o miestnych daniach a miestnom poplatku za komunálne odpady a drobné stavebné odpady, subjektom daně, neboli daňovníkem, je na území Slovenské republiky opět FO nebo PO, která je vlastníkem psa nebo jeho držitelem. Česká republika od osoby vlastníka v platné právní úpravě upustila a nahradila jej pouze držitelem, a to z již dříve výše zmíněných důvodů. Slovensko v případě výběru daně dává tedy stále přednost vlastníkovi psa a držitele dohledává až v případě, kdy nelze určit, kdo psa skutečně vlastní.

9.3.2 Objekt daně

Je nesporné, že objektem daně je pes, či více psů. Slovenská republika však za předmět daně ze psa považuje jen takového psa, který dovršil šesti měsíců věku (oproti 3 měsícům v ČR). Kromě okolností, za kterých se pes jako předmět daně nepovažuje, je právní úprava na tomto území ještě doplněna o psa, jež slouží k vědeckým a výzkumným účelům. V České Republice se zmínka o takové skupině psů v právní úpravě nevyskytuje.

9.3.3 Sazba daně

Jelikož je oficiální měnou Slovenské republiky euro, je sazba daně určená v eurech na jeden kalendářní rok, a obdobně jako je tomu v ČR, se sazba daně na území jednotlivých obcí liší. Sazba daně však není s počtem psů procentuálně krácena, ale hradí se určená sazba za prvního psa, stejně tak i každého dalšího psa, a to ve stejné výši a bez ohledu na jeho rasu.

Zajímavostí je, že slovenské obce a města rozlišují sazbu daně i podle toho, kde je předmět daně, tedy pes, chován. I když nejsou stanoveny žádné maximální limity sazby daně, obec eviduje, zda je pes chován v rodinném domě nebo bytě, kde jsou mnohdy sazby vyšší. Tento krok se zdá být celkem logický, protože město má daleko vyšší výdaje spojené s venčením psů na veřejném prostranství, respektive s jeho údržbou.

10 Zamyšlení k dané problematice

Ve srovnání českých a slovenských právních úprav jsem se hned na začátku setkal s rozdílným označením subjektu poplatku / daně. Česká úprava mi přijde rozumnější, protože již nemůže docházet k obcházení zákona a je jasně vymezeno, kdo má za psa poplatky hradit a tím je každý, kdo jej chová ve své domácnosti. Naši slovenští sousedé se stále o termínu vlastník mohou přít.

Dalším rozporuplným textem v zákoně je problematika příslušnosti trvalého pobytu a to v obou státech. Mnoho z nás totiž bydlí jinde, než je naše adresa trvalého bydliště. Za psa však musíme platit tam, kde jsme k bydlišti přihlášení a ne tam, kde se fakticky vyskytujeme. Na jednu stranu je to logické, protože by každý mohl namítat, že na adrese přebývá krátkodobě a to ve snaze vyhnout se povinnosti poplatků / daň platit. Vezmu-li tedy v úvahu, že bydlím se psem jinde, než mám trvalou adresu, znemožňuji tím obci, ve které žiji, aby ode mě poplatky vybrala a využila ho například na udržování čistoty v obci. Toto tvrzení ale vychází pouze z faktu, že v takové chvíli porušuji ohlašovací povinnost, což se v praxi často děje.

Za nejzajímavější a největší rozdíl mezi českou a slovenskou legislativní úpravou spatřuji fakt, že Slovensko se v právní úpravě vůbec nevěnuje problematice každého druhého a dalšího psa, oproti tomu česká legislativa umožňuje za dalšího psa vybírat poplatky až o 50% vyšší. Na území Slovenské republiky, se tedy při stanovování výše sazeb, jedná s každým psem jako by byl tím prvním, což je daleko jednodušší.

11 Stručný popis dalších místních poplatků vybíraných na území ČR

11.1 Poplatek za lázeňský pobyt

Zákon č. 565/1990 Sb. §3 popisuje v 5 odstavcích náležitosti tohoto poplatku. Tento poplatek platí fyzické osoby, které přechodně pobývají v uvedených místech za účelem léčení nebo rekreace a za tento pobyt platí.

Druhý odstavec vymezuje osoby, které jsou od tohoto poplatku osvobozeny. Jsou to osoby se zdravotním postižením a jejich průvodci, osoby starší sedmdesáti let a mladší osmnácti. Legislativa ještě uvádí i vojáky a osoby vykonávající civilní službu, které už ale v našem státě nenalezneme.

Ubytovatel vybere stanovený poplatek ve výši až 15,-Kč za osobu a za každý i započatý den. Může být stanoven týdenní, měsíční nebo roční paušální částkou.

Následně je zde uvedena povinnost ubytovatele vést evidenční knihu, do které zapíše jméno, příjmení a číslo dokladu hosta. Dále také účel a doba ubytování. Vše musí být srozumitelné, přehledné a v časovém sledu. Tato kniha musí být uchována šest let od posledního zápisu.

11.2 Poplatek za užívání veřejného prostranství

V prvním odstavci §3 zákona č. 565/1990 Sb., je uvedeno, že poplatek je vybírán za různé výkopové a stavební práce, za zařízení pro poskytování prodeje a služeb, za různá stavební a reklamní zařízení, dále za cirkusy, lunaparky a jiné atrakce, také za skládky, parkovací místa a ostatní kulturní, sportovní a reklamní akce, které využívají veřejná prostranství. Poplatek se nevybírání u akcí, jejichž výtěžek jde na charitativní a veřejně prospěšné účely.

Plátcem jsou fyzické i právnické osoby, které takto využívají veřejné prostranství. Pouze osoby zdravotně postižené neplatí poplatek z trvale vymezeného parkovacího místa.

Sazba poplatku je stanovena až do výše 10,- Kč za každý i započatý m² a den. Obec může tuto sazbu zvednout až na desetinásobek a to v případě využití veřejného

prostranství k umístění prodejního a reklamního zařízení, lunaparku nebo jiné atrakce. Poplatek může být také stanoven paušální částkou za týden, měsíc či rok.

11.3 Poplatek ze vstupného

Ve třech odstavcích §6 zákona č. 565/1990 Sb. je charakterizován poplatek ze vstupného. Tento poplatek může obec vybírat z částky za vstup na kulturní, prodejní, sportovní nebo reklamní akce, která je snížena o DPH. U charitativních akcí se tento poplatek neplatí. Plátcem je pořadatel, obec může stanovit paušální částku nebo využít sazbu a to až 20% z vybraného vstupného.

11.4 Poplatek z ubytovací kapacity

Zákon o místních poplatcích v §7 specifikuje poplatek z ubytovací kapacity. Vybírá se v zařízeních sloužících pro přechodné ubytování za úplatu. Poplatku nepodléhají pouze zařízení sloužících k ubytování studentů a žáků, dále ve zdravotnických nebo lázeňských zařízeních pokud nejsou hotelem a v zařízeních sloužících sociálním a charitativním účelům.

Poplatek hradí ubytovatel, musí vést evidenční knihu bez údajů o účelu pobytu, sazba činí až 6,- Kč za obsazené lůžko a den. Může být stanoven i paušální částkou za rok.

11.5 Poplatek za povolení k vjezdu s motorovým vozidlem do vybraných míst a částí měst

§10 zákona č. 565/1990 Sb. uvádí, že tento poplatek je vybírán za povolení k vjezdu do vybraných míst a částí měst, do kterých je jinak vjezd zakázán.

Sazba poplatku za povolení činí až 20,- Kč za den a obec může stanovit i paušální částku.

Tento poplatek neplatí osoby s trvalým pobytem nebo vlastnictvím nemovitosti na těchto místech a jejich blízcí, dále držitelé průkazu ZTP a jejich průvodci, a také ti, kteří zde využívají nemovitost ke své hospodářské činnosti.

11.6 Poplatek za provoz systému shromažďování, sběru, přepravy, třídění, využívání a odstraňování komunálních odpadů

Tento poplatek je popsán v §10b již několikrát zmiňovaného zákona o místních poplatcích. První odstavec vymezuje toho, kdo poplatek platí, je to fyzická osoba, která má v obci trvalý pobyt, ten kdo zde vlastní rodinný dům nebo rekreační stavbu, ve které není hlášena žádná fyzická osoba. Dále také cizinci, kteří mají povolen trvalý, či přechodný pobyt v ČR na dobu delší než 90 dnů a ti, kteří získali ochranu podle zákona upravujícího azyl.

Za fyzické osoby žijící ve společné domácnosti v rodinném či bytovém domě může platit poplatek jedna osoba. Obecnímu úřadu oznámí jména a data narození osob, za které platí.

Ve 4. odstavci je uvedena sazba poplatku, kterou tvoří částka až 250,- Kč za osobu a kalendářní rok a dále částka, která odpovídá výši nákladů na tuto službu za minulý rok; až 750,- Kč za osobu a kalendářní rok. Rozúčtování nákladů obec stanoví v obecně závazné vyhlášce.

V pátém odstavci tohoto paragrafu je řešena platba poplatku při změně míst pobytu, či změně vlastnictví. Poplatek se platí v poměrné výši délky pobytu nebo vlastnictví.

11.7 Poplatek za zhodnocení stavebního pozemku možností jeho připojení na stavbu vodovodu nebo kanalizace.

V paragrafu 10c zákona č. 565/1990 Sb. je charakterizován poslední místní poplatek vybíraný na území ČR. Poplatek za zhodnocení stavebního pozemku možností jeho připojení na stavbu vodovodu nebo kanalizace platí vlastník pozemku obci, ve které se pozemek nachází.

Sazba poplatku nesmí přesáhnout rozdíl ceny pozemku bez možnosti připojení a s touto možností. V obecně závazné vyhlášce obec stanoví výši sazby zhodnoceného pozemku.

12 Stručný popis dalších místní daní a poplatku na území SR

12.1 Daň z nehnutelností

Zákon č. 582/2004 Z.z. v §4³³ dělí daň z nemovitostí na daň z pozemků, staveb, bytů a nebytových prostor v bytovém domě.

Každá z daní z nemovitostí má svého poplatníka dopodrobna popsáno v samostatném paragrafu, u daně z pozemků je to § 5, u daně ze staveb § 9 a u daně z bytů §13. V dalších paragrafech a to číslo 6, 10 a 14, které se nazývají předmět daně je specifikováno, čeho se konkrétní daň týká a i ty, kterých se tato daň netýká. Například u daně z pozemků se tato daň netýká zastavených ploch a nádvoří, které jsou předmětem daně ze staveb nebo z bytů.

U daně z bytů a staveb je také důležité k jakému účelu se vždy k 1. lednu zdaňovacího období využívají.

Paragrafy 7,11,15, vymezují základ daně. Základ je vždy odvozen od m^2 a to od podlahové plochy bytu nebo nebytového prostoru, u staveb je to zastavěná plocha. Jen u daně z pozemků se v několika odstavcích specifikují základy daně. Hodnota pozemku je určena vynásobením výměry pozemku v m^2 a hodnotou pozemku nebo půdy za m^2 . Základ daně u pozemků může ještě správce daně změnit a to všeobecně závazným nařízením.

Sazba daně je určena v paragrafech 8,12,16. Roční sazba u pozemků je 0,25%, správce daně jí může všeobecným nařízením upravit. Tato upravená sazba však nesmí přesáhnout pětinasobek nejnižší roční sazby daně. Za pozemky, které jsou funkčně spojené se stavbou jaderného zařízení maximálně stonásobek. Roční sazba daně u staveb je 0,033 eura za každý i započatý m^2 zastavěné plochy. Správce daně opět může určit různou sazbu daně všeobecným závazným nařízením maximálně však do desetinásobku nejnižší roční sazby daně. Může také určit příplatek za patro, nejvíce však 0,33 eura za každé další patro vyjma přízemí. Sazba daně u bytů a nebytových

33

prostor je také 0,33 eura a i zde ji může správce daně snížit nebo zvýšit, nejvíce však desetinásobně vůči nejnižší roční sazbě.

V dalších paragrafech a to v 8a, 12a, 16a je uveden výpočet daně z nemovitostí, která je vždy násobkem základu daně a sazby daně. Jedině v § 12a je u výpočtu daně ze staveb specifikováno v odstavci 2, jak se má postupovat při výpočtu u vícepodlažních budov a v odstavci 3 u budovy, která je používána k více účelům.

Paragraf 17 je společný pro všechny tři kategorie nemovitostí a spadá do společných ustanovení. Pojednává o osvobození a snížení daně. Další paragraf je také společný a popisuje vznik a zánik daňové povinnosti.

12.2 Daň za užívanie verejného priestranstva

Čtvrtá část zákona č 582/2004 Z.z.v paragrafech 30-36 specifikuje daň za užívání veřejného prostranství. Předmětem daně je užívání veřejného prostranství za účelem poskytování služeb, stavebního zařízení, prodejního zařízení, lunaparků a jiných atrakcí, umístění skládky, trvalého parkoviště apod.. Této dani nepodléhá užívání veřejného prostranství k odstranění poruchy nebo havárie, rozvodů a veřejných sítí.

Plátcem daně je ten, kdo toto prostranství užívá, základ daně je rozloha v m² a sazbu si obec určí za m² a den sama.

12.3 Daň za ubytovanie

Paragrafy 37-43 charakterizují tuto daň, jejíž předmětem je cena za ubytování v ubytovacím zařízení. Tuto daň platí fyzická osoba za počet přenocování, která se přechodně ubytuje v zařízeních k tomu určených. Sazbu daně obec určí za osobu a přenocování. Všeobecně závazným nařízením může stanovit různou výši v jednotlivých částech obce.

Plátcem daně je ubytovatel.

12.4 Daň za predajné automaty

Obsahem šesté částí zákona č 582/2004 Z.z. je daň za predajné automaty. Předmětem této daně jsou automaty, které vydávají zboží za úplaty a jsou na veřejně

přístupných místech. Nevztahuje se na přístroje, které prodávají jízdenky. Plátcem je ten kdo automaty provozuje a základem daně je počet automatů.

Sazba je za jeden automat a rok a její výši si určí obec.

12.5 Daň za nevýherné hracie přístroje

Předmětem daně jsou takové přístroje, které jsou provozované za úplatu na veřejně přístupných místech a nevydávají žádnou peněžní výhru. Plátcem daně je opět provozovatel a základem daně je počet přístrojů.

Sazbu si určí obec sama za jeden přístroj a rok. Tato daň se vybírá podle § 52-59.

12.6 Daň za vjazd a zotrvanie motorového vozidla v historickej časti mesta

Předmětem daně je vjezd a setrvání vozidla v uvedené části města vyjma činností spojených s ochranou zdraví majetku a veřejného pořádku.

Poplatníkem je držitel motorového vozidla, základem daně je počet dní, po které vozidlo setrvá v historické části města.

Sazbu daně si určí obec sama za každý i započatý den a může si stanovit i paušální částku.

12.7 Daň za jadrové zariadenie

Devátou částí zákona č 582/2004 Z.z je daň za jaderné zařízení. Vztahuje se na jaderné zařízení vyrábějící elektrickou energii. Plátcem je držitel povolení k provozu takového zařízení, základem daně je výměra katastrálního území obce, která se nachází v oblasti ohrožení jaderným zářením.

Sazba daně je určená pevnou částkou za m² a dělí se do tří částí podle poloměru vzdálenosti.

12.8 Poplatek za komunálne odpady a drobné stavebné odpady

Jediný místní poplatek, který má Slovenská republika je popsán v § 77-83. Ve druhém odstavci §77 je podrobně specifikován poplatník. Je jím fyzická osoba, která má trvalý nebo přechodný pobyt na území obce nebo užívá nebytový prostor, stavbu nebo její část nebo zahradu, vinici, ovocný sad a podobně. Plátcem je i právnická osoba, která užívá nemovitost za jiným účelem než na podnikání a také podnikatel, který užívá nemovitost k podnikání.

V dalších odstavcích je podrobně rozepsáno, kdo má poplatek platit a kdo nemá, jako například osoba, která má v obci trvalý pobyt a současně zde užívá nemovitost k jinému účelu než k podnikání, platí tento poplatek pouze jednou. Poplatek neplatí například osoba hospitalizovaná ve zdravotnickém zařízení. V dalších odstavcích je popsán způsob platby více spoluvlastníků nemovitosti a v bytovém domě, ale také ve společné domácnosti.

Sazba poplatku je nejméně 0,0033 eura a nejvíc 0,0531 eura za litr nebo dm^3 nebo nejméně 0,0066 eura a nejvíce 0,1659 eura za jeden kg komunálního a drobného stavebního odpadu. V obcích, kde není zaveden množstevní sběr je sazba nejméně 0,0066 eura a nejvíce 0,1095 eura za osobu a kalendářní den. Sazba nesmí být vyšší, než jsou průměrné náklady obce na tuto činnost. Pokud obec nestanoví v obecně závazném nařízení sazbu za tento poplatek, platí se nejnižší sazby.

Paragraf 79 se nazývá určení poplatku a zabývá se frekvencí odvozu, sazbou a objemem nádoby na odpad. Pokud v obci není zavedený množstevní sběr, obec určí poplatek součinem sazby poplatku a buď počtem kalendářních dní trvalého nebo přechodného pobytu poplatníka nebo počtem kalendářních dní, ve kterých bude produkovat odpad. Ukazatelem produkce je součet:

- průměrného počtu osob bydlících nebo společně pracujících s plátcem
- hospitalizovaných nebo ubytovaných osob v nemocnicích a ubytovacích zařízeních nebo míst, ve které podnikatel poskytuje restaurační, kavárenské nebo jiné pohostinské služby.

V paragrafu 80 se uvádí, že je poplatník povinen oznámit vznik i zánik poplatkové povinnosti obci do třiceti dnů od vzniku či zániku této skutečnosti.

V dalších paragrafech se uvádí vymáhání poplatku a splatnost, ale také vrácení, snížení a odpuštění poplatku

12.9 Daň z motorových vozidel

Tato daň je podrobně popsána v § 84-96, přičemž je zde samozřejmě specifikován předmět daně; plátce; osvobození od daně; základ a sazba daně; vznik a zánik daňové povinnosti; oznamovací povinnost; zdaňovací období a daňové přiznání; zálohy na daň a placení daně; vymáhání daně; kombinovaná doprava; součinnost a jako poslední výklad některých pojmů.

Daň z motorových vozidel je jedinou místní daní, kterou může ukládat vyšší územní celek, který rozhoduje o jejím zavedení a určuje také její sazbu, a to všeobecně závazným nařízením.

Správu této daně provádí příslušný daňový úřad. Při zavedení daně z motorového vozidla nebo změně sazby nebo podmínky osvobození od daně, je vyšší územní celek povinen zaslat kopii všeobecně závazného nařízení finančnímu ředitelství Slovenské republiky.

13 Srovnání konkrétních místních poplatků

Slovensko zařadilo do místních daní daň z nemovitostí, na rozdíl od České republiky, kde je vybírána podle zákona č.338/1992 Sb. o dani z nemovitosti a správu této daně provádějí finanční úřady a nikoli obce.

Dalším rozdílem oproti České republice jsou daně z motorového vozidla, které mohou ukládat vyšší územní celky. Ty rozhodují o zavedení všeobecně závazným nařízením. Její správu vykonává příslušný daňový úrad jako orgán státní správy. Proto tato dan nevykazuje veškeré náležitosti místních daní. V ČR je tato daň vybírána podle zákona č. 16/1993 o silniční dani.

Další místní daní je daň za predajné automaty. V obcích jsou místa, kde se nevyplatí zřídit provozovnu s občerstvením, ale jsou vhodná pro umístění prodejních automatů, aby se tím zlepšily služby obyvatelstvu. Tato daň může případně zájemce o umístění prodejního automatu na tato místa negativně ovlivnit. V ČR tuto „daň“ mezi místními poplatky nenajdeme.

Také daň za nevýherné hracie prístroje spadá do místních daní na Slovensku. Mezi nevýherní přístroje patří i elektronické přístroje, které by mohly přispět k vzdělávání obyvatel. Tato daň by mohla opět negativně ovlivnit případného zřizovatele. Ani tato „daň“ mezi místními poplatky v ČR není.

Naši východní sousedé mají také místní daň nazývanou daň za jadrové zariadenie.. V České republice tento poplatek nemáme, ale mohlo by se o něm uvažovat.

Porovnání poplatku ze psů a dani za psa je podrobně věnována kapitoly 9 a 10 této práce.

Daň za ubytovanie by se dala porovnat s naším poplatkem za lázeňský a rekreační pobyt. V našem poplatku je specifikováno, které osoby poplatku nepodléhají, dále je zde na rozdíl od Slovenské republiky uvedeno, že ubytovatel musí vést evidenční knihu a veškeré její náležitosti a v neposlední řadě je zde i sazba za osobu a

každý i započatý den. Naproti tomu ve Slovenské dani za ubytování je základem daně počet nocí, sazbu si určí obec sama a může být odlišná pro různé části obce. Obec si sama ustanoví rozsah a způsob evidence a další její náležitosti.

Dalším společným poplatkem/daní je poplatek za užívání veřejného prostranství/daň za užívanie verejného priestranstva. Rozdíl je v sazbě. V naší právní úpravě nalezneme poplatek až 10 Kč za každý i započatý m² a každý i započatý den. Tento poplatek si obec může až desetinásobně zvýšit v případě umístění prodejního nebo reklamního zařízení, lunaparků a jiných atrakcí. Naproti tomu si obec ve Slovenské republice sazbu daně určí sama. Rozdíly najdeme také ve specifikaci veřejného prostranství, kde slovenská strana uvádí, že veřejným prostranstvím nejsou pozemky, které obec pronajala. Odstranění poruchy nebo havárie, rozvodů a veřejných sítí také nespadá do této daně. V ČR nepodléhá poplatku parkovací místo vyhrazené pro osoby zdravotně postižené.

Při srovnání podobného poplatku/daně, kterým je v ČR poplatek za povolení k vjezdu do vybraných míst a částí měst a v SR daň za vjazd a zotrvanie morového vozidla v historickej časti mesta najdeme první rozdíl hned v názvu. Na Slovensku se tedy jedná jen o historické části měst, naproti tomu u nás jde i o jiná místa měst, kam je jinak vjezd zakázán.

Slovenská úprava z daně vyjímá vjezd motorových vozidel za účelem ochrany zdraví, majetku a veřejného pořádku. V ČR tento poplatek neplatí osoby s trvalým pobytem nebo vlastnictvím nemovitosti na těchto místech a jejich blízcí, dále držitelé průkazu ZTP a jejich průvodci, také ti, kteří využívají nemovitost ke své hospodářské činnosti. Odlišnosti jsou opět v sazbě, kterou si na Slovensku obce určí sami, u nás činí až 20 Kč/den.

V obou právních úpravách nalezneme také poplatek týkající se odpadů, který jako jediný nazývají obě srovnávané země poplatkem. Slovenská legislativa mnohem více specifikuje jak poplatníka, tak určení poplatku. V oznamovací povinnosti např. vyloženě ukládá třicetidenní lhůtu ode dne vzniku poplatkové povinnosti a všechny náležitosti oznámení. Specifikuje dále i vymáhání poplatku a její splatnosti, vrácení, snížení a odpuštění poplatku. Obě právní úpravy se podrobně zabývají vyčíslením sazby poplatku. Na Slovenské straně je poplatkové rozpění udáváno na základě jednoho litru komunálního odpadu nebo kilogramu. V obcích, kde není zaveden množstevní sběr je

rozpětí udáváno za osobu a den. Sazba nesmí být vyšší, než jsou průměrné náklady obce na tuto činnost. V ČR tvoří sazbu poplatku dvě složky. Jednou je až 250,-Kč za osobu a kalendářní rok a druhou je částka skutečných nákladů z přechozího roku, které obec s tímto odpadem měla. Tato druhá složka může být až 750,-Kč.

Poplatek ze vstupného zná pouze právní úprava ČR. Je vybírán z ceny vstupného sníženého o DPH na různé kulturní a jiné akce.

Poplatek z ubytovací kapacity je také ukládán pouze v České republice.

V České republice je vybírán také poplatek za zhodnocení stavebního pozemku možností jeho připojení na stavbu vodovodu nebo kanalizace. Tento poplatek na Slovensku nemají.

14 Zhodnocení rozdílů obou právních úprav

Od rozdělení Československa uplynulo již více než dvacet let a obě země mají svůj vlastní daňový řád. Zatímco ve Slovenské republice místní daně (zákon č.582/2004, o miestnych daniach a miestnom poplatku za komunálne odpady a drobné stavebné odpady v znění neskorších predpisov) nahradily místní poplatky, které se přeměnily právě do podoby místních daní, u nás stále zůstává terminologie v původní podobě místních poplatků. Na tomto místě je třeba zdůraznit, že jeden původní místní poplatek zůstal na Slovensku v právní úpravě zachován právě proto, že naplňoval podstatu poplatku a tou je odpovídající protiplnění. Je ale otázkou proč slovenští zákonodárci nazvali místním poplatkem pouze poplatek za komunální odpady a drobné stavební odpady, když rysy poplatku mají i jiné místní daně např. poplatek za užívání veřejného prostranství.

Původních třináct místních poplatků se tedy transformovalo na místní daně, kterých je v současné době vybíráno deset. Některé poplatky byly zrušeny bez náhrady. Byly to poplatky za reklamu, za prodej alkoholických a tabákových výrobků a ze vstupného.

Slovenská republika zařadila mezi místní daně také daň z nemovitosti a daň z motorového vozidla. Toto sloučení s místními daněmi můžeme vidět jako nevýhodu, hlavně u daně z motorového vozidla, protože, její výběr a správu nevykonává obec, ale vyšší územní celek resp. finanční úřad. Nenaplnuje tedy zcela podstatu místní daně.

Právní úprava místních poplatků v České republice je velmi podobná slovenským místním poplatkům před schválením zákona o místních daních. Je to ještě stále pozůstatek po právní úpravě využívané v Československu po druhé světové válce a období socialismu. Zákon č. 565/1990 Sb. o místních poplatcích se po bližším zkoumání jeví jako zastaralý, což dokládá ustanovení § 3 odst. 2b, kde je ještě uvedeno, že poplatek za lázeňský a rekreační pobyt nepodléhají vojáci v základní službě a osoby, které vykonávají civilní službu³⁴, které v současné době již v ČR nenalezneme.

³⁴ 33 § 3 odst. 2b zákona č. 565/1990 Sb. o místních poplatcích

V České republice zatím není zavedena terminologie místní daně, přestože by tato úprava měla být do naší legislativy zařazena, hlavně proto, že většina místních poplatků opravdu spíše naplňují definici daně než poplatku. Je to poplatek ze psů, za lázeňský nebo rekreační pobyt, ze vstupného, z ubytovací kapacity a za zhodnocení stavebního pozemku možností jeho připojení na stavbu vodovodu nebo kanalizace.

V současné době je tedy v ČR vybíráno osm místních poplatků. Tyto vybírané poplatky jsou ve většině odlišné od místních daní na Slovensku. U nás například vůbec nemáme poplatek za prodejní automaty, poplatek za jaderné zařízení, i když ten mohou obce, které mají na svém území jaderné zařízení částečně kompenzovat zavedením maximální daně z nemovitosti. V ČR je ale daň z nemovitostí vybírána podle zákona č.338/1992 Sb. o dani z nemovitosti a správu této daně provádějí finanční úřady a nikoli obce. Bohužel toto opatření by spadalo i na ostatní občany dané obce a bylo by tedy nutné jim toto kompenzovat.

V České republice jsou místní poplatky rozdělené na přenesenou působnost státní správy tj. administrativní činnost při správě poplatků (obecní úřady) a působnost obce jako takové při stanovování konkrétních poplatků (obecní vyhlášky).

Nejzásadnějším rozdílem obou zkoumaných právních úprav je jejich dopad na autonomii obcí. Ve Slovenské republice mají mnohem větší volnost při stanovování výše daně a mohou tak více využít své znalosti konkrétních místních podmínek k jejímu stanovení. U většiny daní je zde uvedeno pouze čeho se sazba týká např. v dani za užívání veřejného prestranstva je sazba daně za každý i započaty m² a každý i započatý den³⁵, ale není zde uvedena žádná finanční hodnota, žádné finanční rozmezí ani žádná procentuální částka a je tedy pouze na obci samotné jakou výši zvolí. Jediné finanční rozpětí jsem našel v poplatku za komunálně odpady³⁶ a drobné stavebné odpady, ve které je uvedena nejvyšší a nejnižší částka. Jen u jediné daně a to z jaderného záření je uvedena pevná finanční částka³⁷.

V Českém zákoně o místních poplatcích je u většiny uvedena maximální částka nebo maximální procentuální vyjádření. V jediném poplatku kde není uvedené finanční ani procentuální vyjádření je poplatek za zhodnocení stavebního pozemku možností jeho připojení na stavbu vodovodu nebo kanalizace, je zde stanovena pouze sazba

³⁵ § 33 zákona 582/2004 Z.z. o miestnych daniach

³⁶ § 78 zákona 582/2004 Z.z. o miestnych daniach

³⁷ § 70 zákona 582/2004 Z.z. o miestnych daniach

poplatku, která nesmí přesáhnout rozdíl ceny stavebního pozemku bez možnosti připojení na obcí vybudovanou stavbu vodovodu nebo kanalizace a ceny stavebního pozemku s touto možností³⁸.

Podle zjištěných informací se dá usuzovat, že Slovenská republika je v oblasti místních poplatků/daní dále než Česká republika. Také terminologie a konkrétní místní daně mají naši východní sousedé lépe ucelené. Slovenský zákon č. 582/2004 Z.z. je rozdělen do částí a každá obsahuje jednu daň. Každá část má několik paragrafů, které mají svůj nadpis, ze kterého je ihned patrný jeho obsah a každý, kdo hledá konkrétní informaci, se může snadněji orientovat. Z tohoto pohledu vychází Slovenský zákon o místních daních jako přehlednější, kompletnější i pro orientaci laika jednodušší. Příkladem může být poplatek ze psů. Pokud budu chtít v ČR zjistit kolik činí poplatek za psa, tedy sazbu, musím přečíst polovinu paragrafu 2³⁹, než dojdou k odstavci 3, kde je sazba uvedena. Naproti tomu je ve Slovenské dani za psa paragraf 25⁴⁰, nazvaný sazba daně, ve kterém hledanou informaci okamžitě najdu.

Z výše uvedených zjištění vyplývá, že zákon č. 565/1990 Sb. o místních poplatcích by měl být podroben celkové úpravě. Změny by měly vést hlavně k posílení autonomie obcí a to v udělení větší volnosti v sazbách poplatků. Slovenské obce tuto autonomii mají a je pravděpodobné, že dokáží na místní úrovni lépe sazbu konkrétního poplatku určit. Obce v ČR by si určitě tuto úpravu zasloužily také.

Další zlepšení se nabízí v terminologii konkrétních místních daní/poplatků a v této oblasti bych zašel ještě dále než Slovenská strana a nazval všechny místní poplatky/daně, podle jejich skutečné povahy. Konkrétně bych rozdělil zákon na dva oddíly, přičemž první nazval místními poplatky a věnoval ho těm, které více než daně vykazují povahu poplatku. Tedy místní poplatek za užívání veřejného prostranství, za povolení k vjezdu motorovým vozidlem do vybraných míst a částí měst a za provoz systému shromažďování sběru, přepravy, třídění, využívání a odstraňování komunálních odpadů. Zbývajícím pěti v současné době vybíraným poplatkům bych věnoval druhou část nazvanou místní daně. Do této kategorie by spadaly ty poplatky/daně, které vykazují rysy daní.

³⁸ § 10 c ods.3 zákona č. 565/1990 Sb. o místních poplatcích

³⁹ § 2 ods.3 zákona č. 565/1990 Sb. o místních poplatcích

⁴⁰ § 25 zákona 582/2004 Z.z. o miestnych daniach

Nějaké pokusy o změnu zákona již proběhly, konkrétně návrh zákona o obecních daních předkládaný do parlamentu vládou České republiky dne 22.3.2000. Tento návrh však tehdejší poslanecká sněmovna ve třetím čtení zamítla.

Můžeme také uvažovat o zavedení nových místních poplatků/daní a nebo zrušení nějakého již zavedeného poplatku. V této oblasti se zdá jako přežitý poplatek ze vstupného. Ten může některé návštěvníky kulturních akcí odradit, protože se samozřejmě promítne do ceny vstupenky.

Na druhé straně je možno uvažovat o zavedení hned několika poplatků. Konkrétně se nabízí poplatek/daň za jaderné zařízení, který by určitě našel opodstatnění. Také se diskutuje o zavedení poplatku/daně z podzemních vod a je možné, že někdy v budoucnu bude nutné tuto regulaci zavést.

Každá společnost se vyvíjí a mění a je tedy nutné, aby se tyto změny promítly i do právní úpravy zákonů. Na druhou stranu je důležité každou změnu zvážit a nedělat změny často, aby bylo zachováno stabilní právní prostředí.

15 Závěr

Tato bakalářská práce, jak již napovídá její název, pojednává o právní úpravě místních poplatků / daní v České a Slovenské republice.

Cílem této práce bylo zjistit, v čem se liší právní úprava místních poplatků v ČR a ve Slovenské republice a analyzovat jejich výhody a nevýhody. Tento cíl byl postupně naplněn porovnáním jak obecných právních úprav, tak porovnáním konkrétního místního poplatku/daně. I když Slovensko používá v dané problematice jinou (dalo by se říci vhodnější) terminologii, podstata zůstává u obou srovnávaných států stejná. Hlavním důvodem pro ukládání místních poplatků/daní je naplnit obecní pokladny nebo regulační důvody.

Aby byl naplněn název práce - komparace, použil jsem při psaní metodu srovnání, která se prolíná celým jejím obsahem. Každá z jednotlivých kapitol tedy ve výsledku obsahuje popis příslušného námětu nejprve z pohledu České republiky, aby jej následně doplnily i informace o tom, jak se daná problematika řeší na území Slovenska.

Dílním cílem práce bylo především teoretické vymezení místních poplatků / daní, kterému je věnována hned úvodní kapitola, jež shrnuje nejčastěji používané termíny, které se následně v práci častěji objevují. Dílního cíle bylo dosaženo i ve zbytku práce, protože každá kapitola obsahuje informace, které by bez teoretické opory jen těžko dávaly čtenáři práce smysl, jelikož by se jednalo pouze o shluk nic neříkajících paragrafů a odkazů na příslušné zákony. S úmyslem, co nejlépe vystihnout podstatu dané problematiky, bylo nezbytné prostudovat řadu české i slovenské literatury a to včetně rozsáhlých internetových zdrojů, u kterých si troufám za nejprospěšnější označit oficiální stránky měst, Ministerstev financí a Statistických úřadů.

Závěr práce jsem věnoval vlastnímu zhodnocení a shrnul nejdiskutovanější otázky, které jsem během studia tohoto tématu shledal jako problematické. Na základě porovnání obou právních úprav je možné konstatovat, že tak jako v jiných právních úpravách jsou i zde rozdíly v tom, jak by teoreticky měly vypadat a jak skutečně v praxi reálně vypadají. Ani jedna posuzovaná strana nemá právní úpravu v místních poplatcích / daních dokonalou a pravděpodobně ani nikdy mít nebude. Přesto je možné konstatovat z výše uvedených komparací, že ta Slovenská je z celkového pohledu lepší a to hlavně proto, že dává větší autonomii obcím.

I. Summary a keywords

This thesis deals with the legislation of local taxes/charges in the Czech Republic and Slovak Republic. The first part is devoted to defining the basic terminology and clarification of some terms that will be encountered during the work. The entire theoretical part of the work is about local fees/taxes, thus their description and analysis of fee elements. The second chapter of this work will learn the reader closer with local tax legislation of both countries surveyed and is loosely bound to the third chapter, where historical excursus will be mentioned into the local interconnection charges along with the municipal budget. Throughout the work, readers will get a comparison of both legislative frameworks and mainly one particular local fee/charge of the investigated countries. There will also be subjected to a specific local tax. The content of this work is the comparison of the same local taxes/charges and comparison of method of storing and managing the same local taxes/charges. Readers will also learn about the extent to which municipalities use the right to impose local taxes and in what amount. In conclusion there is the evaluation of legislations, finding the common elements and also the differences. In the end there is the summary of the advantages and disadvantages of the two laws.

a keywords

Public administration, comparison, Czech and Slovak Republic, municipal ordinance, tax for dogs, holder dog, income of the municipality, tax base, tax rate, exemption from tax, the law

II. Seznam použitých zdrojů

Literatura

- 1/ BAKEŠ, M., a kol., Finanční právo., 6. vyd., Praha: BECK 2012, 552 s., ISBN 978-80-7400-440-7
- 2/ ČMEJREK, J, KOPŘIVA, R., Základy veřejné správy, 1. vyd., Praha: Česká zemědělská univerzita v Praze 2007, 126 s., ISBN 978-80-213-1626-3
- 3/ KRÁLIK, J., JAKUBOVIČ, D., Slovník finančního práva, Bratislava: VEDA 2004, 284 s., ISBN 80-224-0814-X
- 4/ RADVAN, M., Místní daně, 1. vyd., Praha: Wolters kluwer 2012, 143 s., ISBN 978-80-7357-932-6

5/ MEČÁR, M., JURČIKOVÁ, B.; Dane a daňová politika, 1. vyd., Trenčín: Trenčianska univerzita Alexandra Dubčeka v Trenčíne 2006, 161 s., ISBN 80-8075-133-1

6/ PELC, V., Místní poplatky – oprávnění obcí; povinnosti podnikatelů, živnostníků a občanů; praktická příručka pro obce, 2. vyd., Praha: Beck 2013, 220 s., ISBN 978-80-7400-454-4

7/ PROVAZNÍKOVÁ, R., Financování měst, obcí a regionů – teorie a praxe, 2. aktualit. a rozš. vyd., Praha: Grada Publishing 2009, 304 s., ISBN 978-80-247-2789-9

8/ ŠIROKÝ, J. a kol., Daňové teorie s praktickou aplikací., 2 vyd., Praha: Beck 2008, 301 s., ISBN 978-80-7400-005-8

9/ Kadečka, S., Právo obcí a krajů v České republice. 1. vydání. Praha: C. H. Beck 2003, 425 s., ISBN 80-7179-794-4

10/ KOL. AUTORŮ MVČR, Doporučení pro obce a města – Obecní daně. Praha: Kancelář veřejného ochránce práv 2009, 159 s., ISBN 978-80-254-6259-1

Právní předpisy

Zákon České národní rady Zákon č. 565/1990 Sb., o místních poplatcích

Zákon č. 229/2003 Sb., Zákon, kterým se mění zákon č. 565/1990 Sb., o místních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů

Zákon č.582/2004 Z.z., Zákon o miestnych daniach a poplatku za komunálne odpady

Obecně závazná vyhláška Hl. m. Praha č. 23/2003 vydaná 27. listopadu 2003, o místním poplatku ze psů

Obecně závazná vyhláška Hl. m. Praha č. 18/2004 vydaná 21. října 2004, o místním poplatku ze psů

Všeobecne záväzné nariadenie mestskej časti Bratislava–Nové Mesto č. 3/2010 zo dňa 22. 6. 2010 o podmienkach a podrobnostiach držania psov na území mestskej časti Bratislava – Nové Město

Všeobecne záväzné nariadenie č. 6/2012 zo dňa 11. 12. 2012 o miestnych daniach na území mestskej časti Bratislava-Nové Mesto

Internetové zdroje

Oficiální web Ministerstva Financí SR [online, 31-10-2013] dostupné z <<http://www.mfsr.sk/Default.aspx> >

Web Zákony pro lidi – předpisy Sbírky zákonů ČR [online, 11-11-2013] dostupné z <<http://www.zakonyprolidi.cz/>>

Oficiální web Městské části Praha 4 [online, 12-01-2014] dostupné z
<<http://www.praha4.cz/>>

Web Zákony pre ľudí – předpisy Sbírký zákonů SR [online, 30-01-2014] dostupné z
<<http://www.zakonypreludi.sk/>>

Oficiální web Hlavního Města Praha [online, 31-01-2014] dostupné z
<<http://www.praha.eu/>>

Oficiální web Městské části Bratislava – Nové Město [online, 12-02-2014] dostupné z
<<http://www.banm.sk/>>

Oficiální web Hlavního města Bratislava [online, 15-02-2014] dostupné z
<<http://www.bratislava.sk/>>

Oficiální web denníku Bratislavské noviny [online, 27-02-2014] dostupné z
<<http://www.bratislavskenoviny.sk/>>

Oficiální web zájmového sdružení Psí svět [online, 02-03-2014] dostupné z
<<http://www.psisvet.sk/>>

Oficiální web Městské části Brno střed [online, 15-03-2014] dostupné z
<<http://www.stred.brno.cz/>>

Oficiální web města České Budějovice [online, 15-03-2014] dostupné z <<http://www.c-budejovice.cz/>>

Oficiální web Města Ústí nad Labem [online, 15-03-2014] dostupné z <<http://www.usti-nad-labem.cz/>>

III. Přehled obrázků a tabulek

Obrázek 1.1 Současný model kombinovaného fiskálního feudalismu ČR.....	7
Tabulka 5.1 Srovnání místních poplatků v rámci vybraných obcí ČR.....	13
Tabulka 5.2 Srovnání místních daní / poplatků v rámci vybraných obcí SR	14
Tabulka 6.1 Struktura daňových příjmů obcí v letech 1993-1995	17
Tabulka 6.2 Struktura daňových příjmů obcí v letech 1996-2000	18
Tabulka 6.3 Předpoklad výše místních daní v období 2011-2016.....	19
Tabulka 6.4 Srovnávací tabulka tvorby rozpočtů obcí v ČR a SR	21
Tabulka 7.1 Subjekt místních poplatků ČR.....	22
Tabulka 7.3 Limity sazeb místních poplatků ČR	28
Tabulka 7.4 Osvobození / úlevy z místních poplatků ČR	28

IV. Seznam příloh

- Příloha č. 1** Obecně závazná vyhláška Hl. m. Praha č. 23/2003 ze dne 27. listopadu 2003 o místním poplatku ze psů
(počet stran 4)
- Příloha č. 2** Přiznání k místnímu poplatku ze psů vydané Městskou částí Praha 4
(počet stran 2)
- Příloha č. 3** Registrační karta psa
(počet stran 1)
- Příloha č. 4** Ohlášení psa – zánik poplatkové povinnosti formulář Městské části Praha 4
(počet stran 1)
- Příloha č. 5** Všeobecne záväzné nariadenie mestskej časti Bratislava–Nové Mesto č. 3/2010 zo dňa 22. 6. 2010 o podmienkach a podrobnostiach držania psov na území mestskej časti Bratislava – Nové Město
(počet stran 7)
- Příloha č. 6** Priznanie k dani za psa V. Oddíl formulář Ministerstva Financí Slovenské republiky
(počet stran 1)
- Příloha č. 7** Potvrdenie o podaní priznania k dani z nehnuteľností, k dani za psa, k dani za psa, k dani za predajné automaty a k dani za nevýherné hracie prístroje vydávané Městskou částí Bratislava – Nové Město
(počet stran 1)

Vyhláška 23/2003

Obecné informace

Číslo: 23/2003

Sbírka: 16

Datum vydání: 27.11.2003

Datum účinnosti: 01.01.2004

Název

Obecně závazná vyhláška o místním poplatku ze psů

Obsah

Zastupitelstvo hlavního města Prahy se usneslo dne 27. 11. 2003 vydat podle § 44 odst.3 písm. d) zákona č. 131/2000 Sb., o hlavním městě Praze, a § 14 odst. 2 zákona č. 565/1990 Sb., o místních poplatcích, ve znění zákona č. 320/2002 Sb., tuto obecně závaznou vyhlášku:

§ 1

Obsah vyhlášky

Touto vyhláškou se na území hlavního města Prahy zavádí místní poplatek ze psů (dále jen „poplatek“) a stanoví konkrétní sazby poplatku, ohlašovací povinnost ke vzniku a zániku poplatkové povinnosti, splatnost, úlevy a osvobození od poplatku a příslušnost k řízení o poplatku.

§ 2

Sazby poplatku

(1) Pokud není v odstavci 2 až 4 uvedeno jinak, sazby poplatku činí ročně

- a) Kč 1.500,- za jednoho psa,
- b) Kč 2.250,- za druhého a každého dalšího psa téhož držitele¹⁾.

(2) Sazba poplatku za psy chované v rodinném domě ²⁾ činí ročně v městských částech

- a) Praha 1 až Praha15 a Praha 17
 - 1. Kč 600,- za jednoho psa,

2. Kč 900,- za druhého a každého dalšího psa téhož držitele,
- b) ostatních
1. Kč 300,- za jednoho psa,
 2. Kč 600,- za druhého a každého dalšího psa téhož držitele.
- (3) Je-li držitelem psa poživatel invalidního, starobního, vdovského nebo vdoveckého důchodu, který je jeho jediným zdrojem příjmu, anebo poživatel sirotčího důchodu, činí sazba poplatku 200,- Kč ročně za jednoho psa a 300,- Kč ročně za druhého a každého dalšího psa téhož držitele.
- (4) Sazba poplatku za psa určeného a užívaného k hlídání objektů, jehož držitelem je právnická osoba, která je zároveň vlastníkem hlídaného objektu, činí ročně 600,- Kč za jednoho psa a 900,- Kč za druhého a každého dalšího psa.

§ 3

Vznik a zánik poplatkové povinnosti

- (1) Poplatek se platí od prvního dne měsíce následujícího po dni, kdy nastala skutečnost, která má za následek vznik povinnosti platit poplatek. Vznikne-li poplatková povinnost během roku, za jednotlivé i započaté měsíce do konce kalendářního roku se platí jedna dvanáctina sazby stanovené podle § 2.
- (2) Nastala-li skutečnost, která má za následek zánik povinnosti platit poplatek, přestává se poplatek platit uplynutím měsíce, ve kterém k této skutečnosti došlo.

§ 4

Ohlašovací povinnost

- (1) Poplatník je povinen splnit ohlašovací povinnost u správce poplatku do 15 dnů ode dne, kdy nastala skutečnost, která má za následek vznik povinnosti platit poplatek. Do 15 dnů je poplatník rovněž povinen oznámit každou skutečnost, která má vliv na výši poplatku.
- Po přihlášení psa vydá správce poplatku poplatníkovi evidenční známku.
- (2) Přihlásit psa jsou povinni i občané, kteří chovají psa, jenž podle této vyhlášky poplatku nepodléhá.
- (3) Při plnění své ohlašovací povinnosti je poplatník povinen sdělit své plné jméno nebo název, bydliště (sídlo organizace), rodné číslo, identifikační číslo organizace, podnikatelský subjekt též čísla účtů u bank, na nichž jsou soustředěny peněžní prostředky z jeho podnikatelské činnosti.³⁾

§ 5

Splatnost poplatku

- (1) Poplatek je splatný bez vyměření předem, a to:
 - a) nečiní-li více než 600,- Kč ročně, nejpozději do 31. března každého roku,
 - b) činí-li více než 600,- Kč ročně, ve dvou stejných splátkách, vždy nejpozději do 31. března a 31. srpna každého roku.
- (2) Vznikne-li poplatková povinnost přede dnem splatnosti podle odstavce 1 je poplatek stanovený podle § 3 odst. 1 splatný tak, jak je uvedeno v odstavci 1, v ostatních případech, tj. v případě vzniku poplatkové povinnosti po datu uvedených splátek, vždy najednou do 15 dnů od jejího vzniku.

§ 6

Osvobození a úlevy

- (1) Od poplatku jsou vedle držitelů psů osvobozených podle zákona osvobození i držitelé psů
 - a) chovaných k vědeckým účelům v zařízeních k tomu určených,
 - b) jimiž jsou delegovaní diplomatictí zástupci, konzulové z povolání a další osoby, jsou-li státními příslušníky cizích států, požívající podle mezinárodního práva⁴⁾ výsady a imunity, je-li zaručena vzájemnost,
 - c) služebních sloužících Policii ČR a městské policii a speciálně vycvičených záchranářských a lavinových psů, pokud mají příslušné osvědčení a držitel je členem Svazu záchranných brigád,
 - d) převzatých z útulků provozovaných na území hlavního města Prahy po dobu dvou let od převzetí.
- (2) Úleva z roční sazby poplatku ve výši 300,- Kč bude na dobu dvou let poskytnuta tomu držiteli, který nechá označit psa mikročipem a současně zanést do databáze hlavního města Prahy. Na tuto úlevu má poplatník nárok počínaje rokem následujícím po roce, ve kterém splnil obě uvedené podmínky. Úleva se poskytne započtením při plnění poplatkové povinnosti. Pokud je výše úlevy vyšší než sazba poplatku, jedná se v konkrétním případě o úplné osvobození.
- (3) Po uplynutí lhůty stanovené v odstavci 1 písm. d) se postupuje stejně jako při vzniku poplatkové povinnosti podle § 3 odstavce 1.

§ 7

Řízení o poplatku

• (1) Řízení o poplatku vykonávají městské části příslušné podle místa trvalého pobytu nebo sídla poplatníka. ⁵⁾

(2) Městská část odvede příjmy z poplatku ve výši stanovené zvláštním právním předpisem⁶⁾ na účet hlavního města Prahy do konce měsíce následujícího po uplynutí měsíce, ve kterém se poplatek stal splatným.

§ 8

Zrušovací ustanovení

Zrušují se

1. Vyhláška č. 4/1991 Sb. hl. m. Prahy, o místním poplatku ze psů.
2. Čl. I vyhlášky č. 13/1991 Sb. hl. m. Prahy, kterou se mění a doplňují vyhlášky o místních poplatcích č. 4, 5, 6, 7, 8/91.
3. Čl. I vyhlášky č. 25/1991 Sb. hl. m. Prahy, kterou se mění a doplňují vyhlášky o místních poplatcích.
4. Čl. I vyhlášky č. 16/1993 Sb. hl. m. Prahy, kterou se mění a doplňují vyhlášky hlavního města Prahy o místních poplatcích, a kterou se zrušuje vyhláška hlavního města Prahy č. 8/1991 Sb. hl. m. Prahy, o dislokačním poplatku, ve znění vyhlášky hlavního města Prahy č. 13/1991 Sb. hl. m. Prahy a vyhlášky hlavního města Prahy č. 25/1991 Sb. hl. m. Prahy.
5. Čl. I vyhlášky č. 31/1997 Sb. hl. m. Prahy, kterou se mění a doplňují vyhlášky hlavního města Prahy o místních poplatcích.

§ 9

Účinnost

Tato vyhláška nabývá účinnosti dnem 1. ledna 2004.

MUDr. Pavel B é m, v. r.

primátor hl. m. Prahy

Mgr. Rudolf B l a ž e k, v. r.

náměstek primátora hl. m. Prahy

Přiznání k místnímu poplatku ze psů

Jméno a příjmení: Petr Kovale Číslo OP: 1020 326

Datum narození: 5. 12. 1972

Adresa trvalého bydliště: Novodvorská 441/131, 192 00 PRAHA 4
a) rodinný dům b) byt (nehodící se škrtněte)

Telefon: 774 202 732 E-mail: petr.kovale@email.com

Bankovní spojení: 123243/5500

Důchod: od:
druh důchodu:
vedle důchodu mám stálý příjem: ano – ne (nehodící se škrtněte)

Právnícká osoba

Obchodní jméno: IČO:
Sídlo:
Telefon: Bankovní spojení:

razítko firmy:

Údaje o chovaných psech (vyplní vlastník psa)					
Plemeno psa	Jméno	Barva	Pohlaví	Stáří psa (datum narození)	Od kdy je pes držen
<u>SHIBA INU</u>	<u>SHIRI</u>	<u>černo bílá</u>	<u>PODA</u>	<u>10.10.2013</u>	<u>28.2.2014</u>

Pes označen čipem číslo: 1623382189 očipován dne 5.3.2014

Úleva od poplatku ve výši roční sazby, nejvýše však 350 Kč, se poskytne tomu poplatníkovi, který nechá označit psa mikročipem a přihlásí se také do evidence chovatelů psů Magistrátu hl.m. Prahy (Vyhláška 23/2003 §6 odst. 2). Na úlevu od poplatku má poplatník nárok ve dvou po sobě jdoucích letech následujících po roce, kdy obě uvedené podmínky splnil.

Pes označen tetováním číslo:

Pes převzatý z útulku hl.m. Prahy dne

(doložit předávacím protokolem z útulku)

Pes je osvobozen od poplatků po dobu 2 let od převzetí

Poučení:

Poplatek ze psů platí fyzická a právnická osoba, která je držitelem psa, městské části Prahy příslušné podle **trvalého bydliště nebo sídla poplatníka.**

Poplatek se platí od prvního dne měsíce následujícího po dni, kdy nastala skutečnost, která má za následek vznik povinnosti platit poplatek. Vznikne-li poplatková povinnost během roku, za jednotlivé měsíce do konce kalendářního roku se platí 1/12 stanovené sazby.

Nastala-li skutečnost, která má za následek zánik povinnosti platit poplatek, přestává se poplatek platit uplynutím měsíce, ve které k této skutečnosti došlo a poplatník ji prokáže řádným dokladem, v ostatních případech uplynutím měsíce, ve kterém tuto skutečnost oznámil poplatník správci poplatku.

Poplatník je povinen podat správci poplatku příznání k poplatku na předepsaném tiskopise do 15 dnů ode dne, kdy nastala skutečnost, která má za následek vznik povinnosti platit poplatek (§4 vyhl. hl.m. Prahy č. 23/2003). Do 15 dnů je poplatník rovněž povinen oznámit každou skutečnost, která má vliv na výši poplatku (úhyn psa, změna držitele psa, změna výše poplatku, změna trvalého pobytu...)

V případě nesplnění ohlašovací povinnosti ve stanové lhůtě může být uložena pořádková pokuta dle §247 zákona č. 280/2009 Sb.

Přihlásit psa jsou povinni i občané, kteří chovají psa, jenž poplatku nepodléhá (útulek, ZTP/P, záchranné brigády, asistenční psi)

Poplatek se platí je ze psů starších 3 měsíců. Sazby poplatku a podmínky osvobození a úlev od poplatku upravuje **vyhláška hl.m. Prahy č. 23/2003** o místním poplatku ze psů.

Poplatek je splatný bez vyměření předem, a to nečiní-li více než Kč 600,- ročně, nejpozději do 31.března každého kalendářního roku, čini-li více než Kč 600,- ročně, ve dvou stejných splátkách, vždy nejpozději do 31. března a 31. srpna každého kalendářního roku. Nebude-li poplatek zaplacen včas nebo ve správné výši, vyměří správce poplatku poplatek platebním výměrem a může zvýšit včas nezaplacený poplatek až na trojnásobek.

Složenký na místní poplatek se nerozesílají.

Poplatek lze platit bankovním převodem, v informačních centrech, v pokladně úřadu Městské části nebo na poště na složenkou typu A.

Každý chovatel psa chovaného na území hlavního města Prahy je povinen nechat psa, který je starší než 6 měsíců, trvale označit mikročipem nebo tetováním.

Chovatel je povinen se do 30 dnů od označení psa přihlásit do evidence chovatelů psů, kterou vede Magistrát hlavního města Prahy. Přihlášení do evidence se provádí pomocí registrační karty chovatele.

Chovatel je povinen evidenci ohlásit nejpozději do 30 dnů ukončení chovu psa na území hlavního města Prahy nebo jeho úhynutí.

Ztrátu nebo odcizení evidenční známky je poplatník povinen oznámit do 15 dnů správci poplatku. Znamka je nepřenosná na jiného psa, i kdyby šlo o psa téhož držitele.

S poučením jsem byl seznámen a porozuměl jsem mu.

Prohlašuji, že veškeré údaje jsem uvedl(a) pravdivě.

V Praze dne: 15. 3. 2017

podpis poplatníka

Na základě této vyplněné přihlášky Vás správce poplatku zařadí do evidence a do 30-ti dnů Vám zašle evidenční známku a přihlášku, na které budou uvedeny údaje k placení místního poplatku (přiřazený variabilní symbol, bankovní spojení, částka k úhradě, splatnosti poplatku...)

Registrační karta chovatele psa

CHOVATEL	OZNAČENÝ PES
Jméno: Petr	Plemeno: Schiba inu
Příjmení: Novák	Jméno psa: Shimi
Bydliště: Místo: Praha4	Pohlaví psa: fena
Ulice: Novodvorská číslo domu: 411/131	Datum narození psa: 10.10.2013
Telefon: 774702732	Zbarvení: černobílá
E-mail: petr.novak@email.com	Zvl. znamení:
Datum: 10.3.2014	Číslo čipu/ tetování:*) 1623382139
Podpis: 	Typ čipu:
Způsob kontaktu v případě ztráty psa:	Datum čipování/ tetování:*) 5.3.2014
Poznámka:	

Místo pro vylepení samolepky s čárovým kódem čísla
čipu

1623382139

*) Poznámka: nehodící se škrtněte

Poučení k vyplnění registrační karty

1. Vyplňte čitelně tiskacími písmeny.
2. V položce „Bydliště, místo“ - uveďte adresní část trvalého pobytu (dle občanského průkazu).
3. V položce „Ulice, číslo domu“ - uveďte název ulice, číslo popisné/číslo orientační, bylo-li přiděleno.
4. V položce „Číslo čipu/tetování“ – uveďte údaj z potvrzení veterinárního lékaře nebo odborné způsobilé osoby vydaného k doložení trvalého označení, příp. údaj ze stejnopisu průkazu původu.
5. Místo pro vylepení samolepky s čárovým kódem - pokud nemáte k dispozici samolepku s čárovým kódem čísla mikročipu, tak číslo mikročipu čitelně запиšte.
6. Vyplněnou registrační kartu předejte (osobně či zasláním poštou) na adresu Magistrát hlavního města Prahy, odbor živnostenský a občanskosprávní, Jungmannova 35/29, 110 00 Praha 1.

ODHLÁŠENÍ PSA - ZÁNIK poplatkové povinnosti

Oznamuji, že již nejsem držitelem psa od 23. 9. 2013

neboť došlo k jeho a) zaběhnutí
b) utracení – úhynu
c) předání na tuto adresu:
.....
(uved'te nového majitele)

Jméno a příjmení poplatníka Kristina Káňová

Trvalé bydliště – Praha 4 Doubová 26

Telefon: 324 271 000

Žádám o: a) ~~odpis~~
(nehodí se škrtněte) b) vrácení poplatku za období od 23. 9. do 31. 12. 2013
(č. účtu kam má být přeplatek převeden) 281.270.221/0100

Pozn.: Přeplatek se vrací, čini-li více než 100 Kč (zákon č. 280/2009 Sb., daňový řád)

Evidenční známka psa č.: 276281 vrácena
~~nevrácena~~ (nehodí se škrtněte)

V Praze dne 30. 9. 2013

Podpis

Všeobecne záväzné nariadenie mestskej časti Bratislava–Nové Mesto č. 3/2010 zo dňa 22. 6. 2010 o podmienkach a podrobnostiach držania psov na území mestskej časti Bratislava – Nové Mesto

Miestne zastupiteľstvo mestskej časti Bratislava - Nové Mesto podľa §15 zákona č. 377/1990 Zb. o hlavnom meste Slovenskej republiky Bratislave v znení neskorších predpisov, podľa § 5 a § 6 zákona č. 282/2002 Z. z., ktorým sa upravujú niektoré podmienky držania psov v znení zákona č. 369/1990 Zb. o obecnom zriadení v znení neskorších predpisov, podľa Štatútu hlavného mesta Slovenskej republiky Bratislavy sa uznieslo na tomto Všeobecne záväznom nariadení o podmienkach a podrobnostiach držania psov na území mestskej časti Bratislava - Nové Mesto .

§ 1

Úvodné ustanovenie

(1) Toto všeobecne záväzné nariadenie mestskej časti Bratislava - Nové Mesto (ďalej len "nariadenie") upravuje podmienky vedenia evidencie psov v mestskej časti Bratislava - Nové Mesto (ďalej len "mestská časť"), vymedzenie miest, kde je voľný pohyb psa zakázaný a kde je vstup psa zakázaný a podrobnosti súvisiace so znečisťovaním verejných priestranstiev.

§ 2

Vymedzenie pojmov

Na účely tohto nariadenia pod nižšie uvedenými pojmami sa rozumie:

(1) držiteľ psa je každá fyzická alebo právnická osoba, ktorá je vlastníkom psa alebo ho má v dočasnej držbe a je za psa zodpovedná (ďalej len "držiteľ psa"),

(2) zvláštny pes je

a) pes používaný súkromnými bezpečnostnými službami podľa osobitného zákona 1),

b) pes používaný horskou službou,

c) pes používaný pri záchranných prácach pri plnení úloh civilnej ochrany 2),

d) pes poľovný,

e) pes ovčiarsky,

f) pes vodiaci,

g) pes používaný počas výcviku alebo súťaže konanej podľa medzinárodného alebo národného skúšobného poriadku.

(3) Nebezpečným psom je každý pes, ktorý pohrýzol alebo poranil človeka bez toho, aby bol sám napadnutý alebo vyprovokovaný, ak sa nepoužil v nutnej obrane alebo krajnej núdzi.3)

(4) Čipovanie psa je trvalé zavedenie čipu do tela psa za účelom registrácie a určenia totožnosti psa .

(5) Verejné priestranstvá sú miesta, ktoré slúžia všetkým pre všeobecné užívanie ako sú napr. námestia, cesty a miestne komunikácie, ulice, mosty,

podchody, nadchody, chodníky, parkoviská, parky, trhoviská, detské ihriská, lesoparky a vôbec všetky miesta všeobecne prístupné a použiteľné. V pochybnostiach, či ide o verejné priestranstvo rozhoduje starosta.

(6) Voľným pohybom psa je pohyb bez vôdzky mimo chovného priestoru alebo zariadenia na chov; za voľný pohyb psa sa nepovažuje pohyb zvláštneho psa bez vôdzky mimo chovného priestoru alebo zariadenia na chov, ak je na základe výcviku ovládaný osobou, ktorá ho vedie.

§ 3

Evidencia psov

(1) Každý pes držaný nepretržite viac ako 90 dní na území mestskej časti podlieha evidencii psov (ďalej len "evidencia"). Držiteľ psa je povinný prihlásiť psa do evidencie v lehote 30 dní od uplynutia posledného dňa lehoty uvedenej v prvej vete na Miestnom úrade mestskej časti Bratislavy - Nové Mesto (ďalej len "Miestny úrad").

(2) Do evidencie sa zapisuje:

a) evidenčné číslo psa,

b) tetovacie číslo alebo údaj o čipovaní psa, ak ho pes má,

c) meno, priezvisko a adresa trvalého pobytu držiteľa psa,

d) umiestnenie chovného priestoru alebo zariadenia na chov, v ktorom sa pes na území obce zdržiava, ak sa umiestnenie nezhoduje s miestom trvalého pobytu držiteľa psa,

e) skutočnosť, že pes pohrýzol človeka bez toho, aby bol sám napadnutý alebo vyprovokovaný, ak sa nepoužije v nutnej obrane alebo v krajnej núdzi 3),

f) úhyn psa,

g) strata psa.

(3) Mestská časť nahlasuje údaje z evidencie psov Mestskej polícii hlavného mesta SR Bratislavy v požadovaných termínoch.

(4) Každú zmenu skutočností a údajov, ktoré sa zapisujú do evidencie, je držiteľ psa povinný do 30 dní od zmeny skutočnosti alebo údajov oznámiť mestskej časti.

(5) Mestská časť vydá držiteľovi psa zapísaného do evidencie evidenčnú známku (ďalej len "známka"). Na známke sa uvedie evidenčné číslo psa, názov obce, kde je pes evidovaný a údaj o tom, či je pes nebezpečným psom. Známkou držiteľ preukazuje totožnosť psa a splnenie evidenčnej povinnosti.

(6) Pri pohybe psa mimo chovného priestoru alebo chovného zariadenia, musí byť pes označený známku, vydanou mestskou časťou alebo inou obcou, kde je pes evidovaný. Znáмка musí byť viditeľne umiestnená na obojku psa.

(7) Držiteľ psa je povinný zabezpečiť, aby sa pes nekontrolovane nedostal z chovného priestoru alebo chovného miesta na verejné priestranstvo.

(8) Držiteľ psa je povinný na požiadanie kontrolného orgánu umožniť vykonanie kontroly označenia na známke a jej pravosti.

(9) Znáмка je neprenosná na iného psa. Odcudzenie, zničenie alebo stratu známky je držiteľ povinný oznámiť do 14 dní od jej straty. Miestny úrad vydá náhradnú známku za úhradu v hodnote 3,32 €.

(10) Ak príde ku skutočnosti, že pes pohrýzol človeka, vtedy sa pôvodne pridelená známka vymení za inú, ktorá skutočnosť, že pes je nebezpečný, vyznačuje.

(11) Vzory oboch druhov známok sú uvedené v prílohe.

(12) Svojoľné zničenie známky (zmena formy a jej údajov) je neprípustné a sankciovatel'né .

(13) Podrobnosti o miestnom poplatku za psa sú ustanovené osobitným predpisom.4)

§ 4

Miesta, kde sa zakazuje voľný pohyb psa

Na území mestskej časti sú vymedzené miesta, kde je voľný pohyb psa zakázaný a ktoré sú označené nápisom: "VOĽNÝ POHYB PSA ZAKÁZANÝ!". Sú to najmä:

- a) frekventované chodníky, verejné plochy, parky,
- b) plochy vnútroblokovej zelene,
- c) trhové miesta. 5)

§ 5

Miesta, kde sa zakazuje vstup so psom

(1) Na území mestskej časti sú vyhradené miesta, kde je vstup so psom zakázaný a ktoré sú označené nápisom: "VSTUP SO PSOM ZAKÁZANÝ!". Sú to najmä:

- a) detské ihriská a pieskoviská,
- b) areály školských a predškolských zariadení,
- c) areály športovísk a štadióny prístupné verejnosti,
- e) areály zdravotníckych zariadení,
- f) kúpaliská,
- g) areál Kuchajdy.

(2) Vlastníci alebo prevádzkovatelia iných zariadení si určia vo vlastnej kompetencii, či je vstup so psom do týchto zariadení zakázaný.

§ 6

Spôsob vodenie psa

Pri vodení psa v mestskej časti sa postupuje podľa všeobecne záväzného nariadenia hlavného mesta Slovenskej republiky Bratislavy. 6)

§ 7

Zabezpečenie čistoty verejných priestranstiev

(1) Ak pes znečistí verejné priestranstvo tuhými výkalmi je ten kto psa vedie povinný bezodkladne ich odstrániť a uložiť:

- a) na miestach, kde nie je voľný pohyb psa zakázaný, do nádob na psie exkrementy, pokiaľ sa tam nachádzajú, prostredníctvom vhodnej pomôcky,
- b) na ostatných miestach do nádob na komunálny odpad prostredníctvom vhodnej pomôcky.

(2) Zberné nádoby na psie exkrementy sú viditeľne označené obrázkom psa na bielom podklade a opatrené zásobníkom na špeciálne vrecúška s lopatkou na zber.

(3) Vyprázdňovanie zberných nádob určených na psie exkrementy priebežne zabezpečuje Miestny úrad prostredníctvom organizácie spôsobilej túto činnosť

vykonávať.

§ 8

Kontrola

Kontrolu dodržiavania tohto nariadenia vykonáva Mestská polícia hlavného mesta Slovenskej republiky Bratislavy a poverení zamestnanci mestskej časti zaradení na Miestnom úrade.

§ 9

Priestupky

(1) Podľa zákona č. 282/2002 Z. z., ktorým sa upravujú podmienky držania psov

a) sa priestupku dopustí držiteľ psa, ak:

1. neoznami obci, v ktorej pes je evidovaný alebo má byť evidovaný, každú zmenu skutočností a údajov, ktoré sa zapisujú do evidencie, do 30 dní od ich zmeny,
2. neprihlási psa do evidencie,
3. umožní, aby psa viedla osoba, ktorá nespĺňa podmienky ustanovené v § 4ods. 1 a 27)
4. neohlási, že pes pohrýzol človeka bez toho, aby bol sám napadnutý alebo vyprovokovaný, ak sa nepoužil v nutnej obrane alebo v krajnej núdzi3),
5. neoznami odcudzenie, zničenie alebo stratu známky,
6. nezabráni voľnému pohybu psa okrem priestorov na to určených.

b) sa priestupku dopustí ten, kto vedie psa, ak:

1. neohlási svoje meno, priezvisko a adresu trvalého pobytu a meno, priezvisko a adresu trvalého pobytu držiteľa psa osobe, ktorú pes pohrýzol,
2. nezabráni útoku psa na človeka alebo zviera alebo nezabráni inému spôsobu ich ohrozovania psom,
3. neohlási, že pes pohrýzol človeka bez toho, aby bol sám napadnutý alebo vyprovokovaný, ak sa nepoužil v nutnej obrane alebo v krajnej núdzi 3),
4. nepreukáže evidenčnou známkou totožnosť psa,
5. nerešpektuje zákaz vstupu so psom alebo zákaz voľného pohybu psa,
6. neodstráni bezprostredne výkaly, ktorými pes znečistil verejné priestranstvo.

(2) Priestupky podľa tohto zákona prejednáva obec a v blokovom konaní obecná polícia a orgán Policajného zboru. 7)

(3) Na priestupky a ich prejednávanie sa vzťahuje všeobecný predpis o priestupkoch.8)

§ 10

Sankcie

(1) Za priestupok podľa § 7 citovaného zákona ods. 2 písm. d) až f) možno uložiť pokutu do 65 €.

(2) Za priestupok podľa § 7 citovaného zákona ods. 1 a ods. 2 písm. a) až c) možno uložiť pokutu do 165 €.

(3) Starosta môže právnickej osobe alebo fyzickej osobe oprávnenej na podnikanie, ktorá poruší toto nariadenie uložiť pokutu podľa osobitného predpisu.9)

(4) Porušenie tohto nariadenia fyzickou osobou sa posudzuje ako priestupok podľa osobitného predpisu.8)

§ 11

Spoločné ustanovenia

(1) Toto nariadenie sa nevzťahuje na služobných psov používaných podľa osobitných predpisov.10)

(2) Povinnosťou držiteľa psa alebo toho, kto za psa zodpovedá je

a) zabezpečiť, aby pes neohrozoval zdravie občanov, ich bezpečnosť, zdravé životné prostredie a verejný poriadok,

b) vlastník alebo držiteľ zvierat'a je povinný zabezpečiť opatrenia na zabránenie jeho úteku a neplánovaného alebo nežiadúceho rozmnožovania, 11)

c) uhynutého psa zneškodniť na vlastné náklady zákonným spôsobom, 12)

d) oznámiť Miestnemu úradu skutočnosť, že pes pohrýzol človeka bez toho, aby bol sám napadnutý alebo vyprovokovaný, ak sa nepoužil v nutnej obrane alebo v krajnej núdzi,

e) oznámiť svoje meno, priezvisko a adresu trvalého pobytu osobe, ktorú pes pohrýzol a taktiež meno, priezvisko a adresu trvalého pobytu držiteľa psa,

f) rešpektovať vymedzené miesta zákazu vstupu so psom a miesta so zákazom voľného pohybu psov.

(3) Mestská časť podľa zmluvy o združení mestských častí a hlavného mesta Slovenskej republiky Bratislavy zabezpečuje prostredníctvom oprávnenej osoby:

a) odchyt zabehnutých, opustených a túlavých zvierat vo verejnom záujme na verejných priestranstvách mesta, ich umiestnenie do karanténnej stanice, prípadne ich utratenie,

b) zber a ďalšie naloženie s telami uhynutých zvierat alebo ich častí.

(5) Povinnosti chovateľov, príslušných orgánov štátnej správy pri odchyte a prevoze túlavých psov, nutnosti karantény, vymedzujú osobitné predpisy.13)

§ 12

Zrušovacie ustanovenia

Zrušuje sa Všeobecne záväzné nariadenie mestskej časti Bratislava – Nové Mesto č. 1/2003 o podmienkach a podrobnostiach držania psov na území mestskej časti Bratislava – Nové Mesto zo dňa 25.02.2003 v znení Všeobecne záväzného nariadenia mestskej časti Bratislava – Nové Mesto č.15/2008 zo dňa 16. 12. 2008.

§ 13

Záverečné ustanovenia

(1) Všeobecne záväzné nariadenie bolo schválené Miestnym zastupiteľstvom mestskej časti

Bratislava - Nové Mesto dňa 22. 6. 2010 uznesením číslo 23/10.

(2) Zmeny alebo doplnky možno urobiť len Všeobecne záväzným nariadením.

(3) Účinnosť nadobúda pätnástym dňom po jeho zverejnení na úradnej tabuli.

Ing. Richard F r i m m e l
Starosta

Bratislava 22. 6. 200

- 1) Zákon č. 473/2005 Z. z. o poskytovaní služieb v oblasti súkromnej bezpečnosti a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon o súkromnej bezpečnosti) v znení neskorších predpisov
- 2) Zákon Národnej rady Slovenskej republiky č.42/1994 Z. z. o civilnej ochrane obyvateľstva v znení neskorších predpisov
- 3) § 24 a 25 Trestného zákona
- 4) § 2 VZN č. 5/2004 o miestnych daniach na území mestskej časti Bratislava - Nové Mesto v znení neskorších dodatkov
- 5) Zákon č. 178/1998 Z. z. o podmienkach predaja výrobkov a poskytovania služieb na trhovách miestach a VZN č. 3/1998, ktorým sa upravujú podmienky predaja výrobkov a poskytovania služieb na trhovách miestach v znení neskorších zmien a doplnkov
- 6) VZN hlavného mesta SR Bratislavy č.6/2003, ktorým sa upravujú podmienky vedenia psov na území hlavného mesta SR Bratislavy
- 7) Zákon NR SR č. 282/2002 Z. z., ktorým sa upravujú niektoré podmienky držania psov v znení Zákona NR SR č. 102/2010 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon SNR č. 369/1990 Zb. o obecnom zriadení v znení neskorších predpisov a o zmene niektorých zákonov
- 8) Zákon SNR č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov
- 9) Zákon SNR č. 369/1990 Zb. o obecnom zriadení v znení neskorších predpisov
- 10) Napr. zákon NR SR č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore v znení neskorších predpisov, zákon č. 4/2001 Z. z. o Zbore väzenskej a justičnej stráže, zákon č. 124/1992 Zb. o Vojenskej polícii, zákon č. 57/1998 Z. z. o železničnej polícii v znení neskorších predpisov, zákon SNR č. 564/1991 Zb. o obecnej polícii v znení neskorších predpisov, zákon č. 652/2004 Z. z. o orgánoch štátnej správy v colníctve a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, zákon NR SR č. 255/1994 Z. z. o poľnej strážii
- 11) § 22 ods. 6 Zákona č. 39/2007 Z. z. o veterinárnej starostlivosti v znení neskorších predpisov
- 12) Zákon č.39/2007 Z. z. o veterinárnej starostlivosti v znení neskorších predpisov, zákon č. 223/2001 Z. z. o odpadoch a o doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov
- 13) Zákon č.39/2007 Z. z. o veterinárnej starostlivosti v znení neskorších predpisov

Príloha k VZN MČ B-NM č. 3/2010

A) Známka pre psa, ktorý bol evidovaný v mestskej časti Bratislava - Nové Mesto:

Známka je kovová, zlatožltej farby, znaky sú na známke vyrazené.

B) Znamka pre psa, ktorý je evidovaný v mestskej časti Bratislava -Nové Mesto ako nebezpečný:
Znamka je kovová, červenej farby s nápisom NEBEZPEČNÝ, znaky sú na znamke vyrazené.

V. ODDIEL
PRIZNANIE K DANI ZA PSA

Príloha č.:

01 - IČO 02 - Rodné číslo **72011310258**
 03 - Obec, kde je pes chovaný **BRATISLAVA 3**
 04 - Právny vzťah (Vyznačí sa X)
 vlastník psa držiteľ psa 05 - Základ dane (počet psov) **1**
 06 - Držiteľ preukazu ŤZP, ŤZPS áno

Poradové číslo	Evidenčné číslo psa	Ulica a číslo domu, kde je pes chovaný	Vek psa	Plemeno psa	Miesto držania psa (byt, rodinný dom, objekt na podnikanie, iná stavba)	Účel držania psa (napr. služobný, domáci, zvláštny)	Dátum vzniku daňovej povinnosti	Dátum zániku daňovej povinnosti
1.	2438	JAZDECKÁ 4	1	SHIBA INU	BYT	DOMACI	6.6.2014	
2.								
3.								
4.								
5.								
6.								
7.								
8.								
9.								
10.								
11.								
12.								
13.								
14.								
15.								
16.								
17.								
18.								

Poznámka:

Potvrdenie
o podaní priznania k dani z nehnuteľností, k dani za psa, k dani za predajné automaty a k dani za
nevýherné hracie prístroje

na rok 2014

Druh priznania (vyznačí sa X)

- priznanie
 čiastkové priznanie
 čiastkové priznanie na zánik daňovej povinnosti
 opravné priznanie
 dodatočné priznanie

ÚDAJE O DAŇOVNÍKOVI

Priezvisko a meno / Obchodné meno alebo názov

JAK KOLBÁČ

Rodné číslo

7201130258

Dátum narodenia

13 . 01 . 1972

IČO

Adresa trvalého pobytu/sidla

Ulica a číslo

SAUDECKÁ 4

PSČ

831 03

Názov obce

BRATISLAVA III

Štát

SR

Priznanie podané dňa 8.6.2014

.....
Odtlačok prezentačnej pečiatky
obecného úradu

.....
Podpis pracovníka obecného úradu,
ktorý priznanie prijal